

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKKAKAKA

«Şehir içinde ayı dolandırmak yasak edildi.» — Gazeteler —

— Vallahi kimseye fenalığı dokunmaz...
Bu senin bildiğin a ılardan değil!

Zeynep Arslan

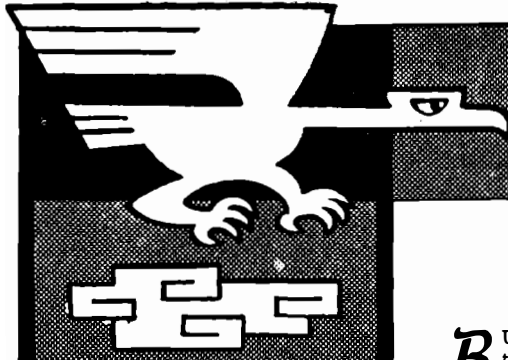
**Tasarrufu sevdiren...
geliřtiren banka**

Tasarrufu teşvik gayesiyle memleketimizde ikramiye sistemini ilk defa tatbik eden ve bu sistemi faydalı bir şekilde geliştiren banka Türkiye İř Bankasıdır. Türkiye İř Bankası, ilk ikramiye keşidesinin yapıldığı 1930 yılından bu yana 214 631 tahliye 56 MİLYON lira tutarında zengin ve çeşitli ikramiyeler dağıtmıştır. 1964 ikramiye plânının tutarı ise tam 11 MİLYON liradır.

PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİDİR

Akbaba

Bunlar Vatandaş mı?

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Salâhatin Kutlu, Zeyyat Selimoğlu, Cenap Güven, Burhan Esen, Kenan Akıncı, Reşit Aşçıoğlu, Vedat Saygel, Kudret Sinan.

ÇEVİRGEN AİLESİ :

Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Altan Erbulak, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Mim Uykusuz, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ, Mistik.

©

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Akbaba Matbaası

Kapak baskısı :

Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiati : 100 kuruştur.

IDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer

caddesi, No. 8-10

Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLAN FIATI :

Kapak içi, santimi 20 li-

ra, iç sayfalar 30 liradır.

30 Temmuz 1964

Cilt : 7 — Sayı : 31

YIL : 42

©

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

BU toprağın yalnız yemişlerini toplamakla, yalnız sularını içmekle, yalnız havasını koklamakla, yalnız nimetlerini sömürmekle vatandaşlık olur mu?

Ormanlarımızın en körpe yeşilliklerini kemiren keçiler bizim vatandaşlarımız mıdır? Ekin tarlalarımızı biçen çekirgeler bizim vatandaşlarımız mıdır? Karadeniz bahçelerinin sinsi düşmanı fındık kurtları bizim vatandaşlarımız mıdır?

Vatandaş, ister cami kapısından girsin, ister kilise, ister sinagog. Üçü de ayrı ayrı yollardan tek Tanrı'ya gider. Kapılar ve yollar bizi ilgilendirmez.

Vatandaş, ister üç göbek ötesi Kafkas dağlarından gelme bir Çerkez ninenin, ister bir Gürcü dedenin soyundan olsun. İnsan kanına laboratuvar masasında kimlik belgesi veren Nazi rejiminde yaşamıyoruz.

Ama vatandaşlığın tartışılmaz şartları vardır. Bunu iki kelimedede, yalnız iki kelimedede toplayabiliriz: Kader birliği.

Bu çevre içinde, bu toprak üstünde, beraber gülenler, beraber ağlayanlar birbirinin vatandaşdır ancak. Evi burada, işi burada, beşiği burada, mezarı burada, ama kafasının, ama kalbinin bütün pencereleri acılarımıza kapalı olanlara, siz, vatandaşım diyebilir misiniz?

İşte yakın bir yazımda «Vatandaşlarım» diye seslendiğim İstanbul Rumları, bütün iyi çağrılarımıza

karşı, ormanlarımızdaki keçilerden, tarlalarımızdaki çekirgelerden, bahçelerimizdeki kurtlardan farksız vatandaşlar olmakta kaskatı direniyorlar.

Üzerinden üç ay geçmeyen o yazımda bir şey istemiştim onlardan: Kendilerine zulm ettiğimizi, baskı yaptığımızı yazan Le Monde gazetesini yalanlamalarını...

Çok mu güçlü bu?.. Taksim meydanında dile gelemez miydi bu vatandaşlar çığılı?.. Athenagorasın ruhanî sesinde toplanamaz mıydı bu vatandaşlar öfkesi?.. «Mağazalarımızı açamadığımızı... Korku içinde titrediğimizi... Baskı altında bulunduğımızı yazıyor bu Fransız gazetesi... Eğer satılmış değilse aldatılmıştır» diyemezler miydi?

Onları vatanseverliğe çağıran benim gönül sesime, bütün İstanbul Rumları kulaklarını tıkadılar.

Şimdi, Yunan hükümeti, millî ahlâkına çok yakışan geleneksel bir iftira şamatası ile bu yalanları bütün dünyaya yayıyor...

Bu iftira çığıllarını duymayanlar yalnız bizim vatandaşlarımızın kulaklarıdır: Elbiselerimizi diken terziler işitmiyor, yemeğimizi getiren garsonlar işitmiyor, saçlarımızı kesen berberler işitmiyor, alışveriş ettiğimiz bakkallar işitmiyor, tıp fakültelerimizde yetişmiş doktorlar işitmiyor, hukuk fakültelerimizde okumuş avukatlar işitmiyor, mimarlar işitmiyor, mühendisler işitmiyor, öğretmenler işitmiyor ve en acısı, en utandırıcısı, işitmek ve işittir-

mek ödevleri olan Rum meslektaşlarımız bile işitmiyor.

İstanbul'da, yalana, iftiraya kulaklarını ve vicdanlarını tıkamış seksen bin fazilet sağırı var!

İşte sayın İnönü, bir soru karşısında, olayların nasıl gelişeceğini düşünmeden, bu vatandaşlar için, hepsinin yüreğine serin sular serpen kesin teminat verdi.

İstanbul Rumları ile Fener Patrikhanesinin yarını üstüne çevrilmiş bu soruya, Kurtuluş Savaşının Garp Cephesi Kumandanı, neden: «Bütün bu soruların cevabı, henüz siyasi bir isteri nöbeti geçiren Yunanistan'la münasebetlerimizin alacağı yöne göre değişir» demedi, bilmiyorum.

Sayın Başbakanımızın, güttüğü politika ile, zıppı dünyaya bir efendilik dersi verdiği şüphe yok. Ama, bunca kaba ve kanlı saldırıdan sonra, masal evliliğine lüzum var mı? (*)

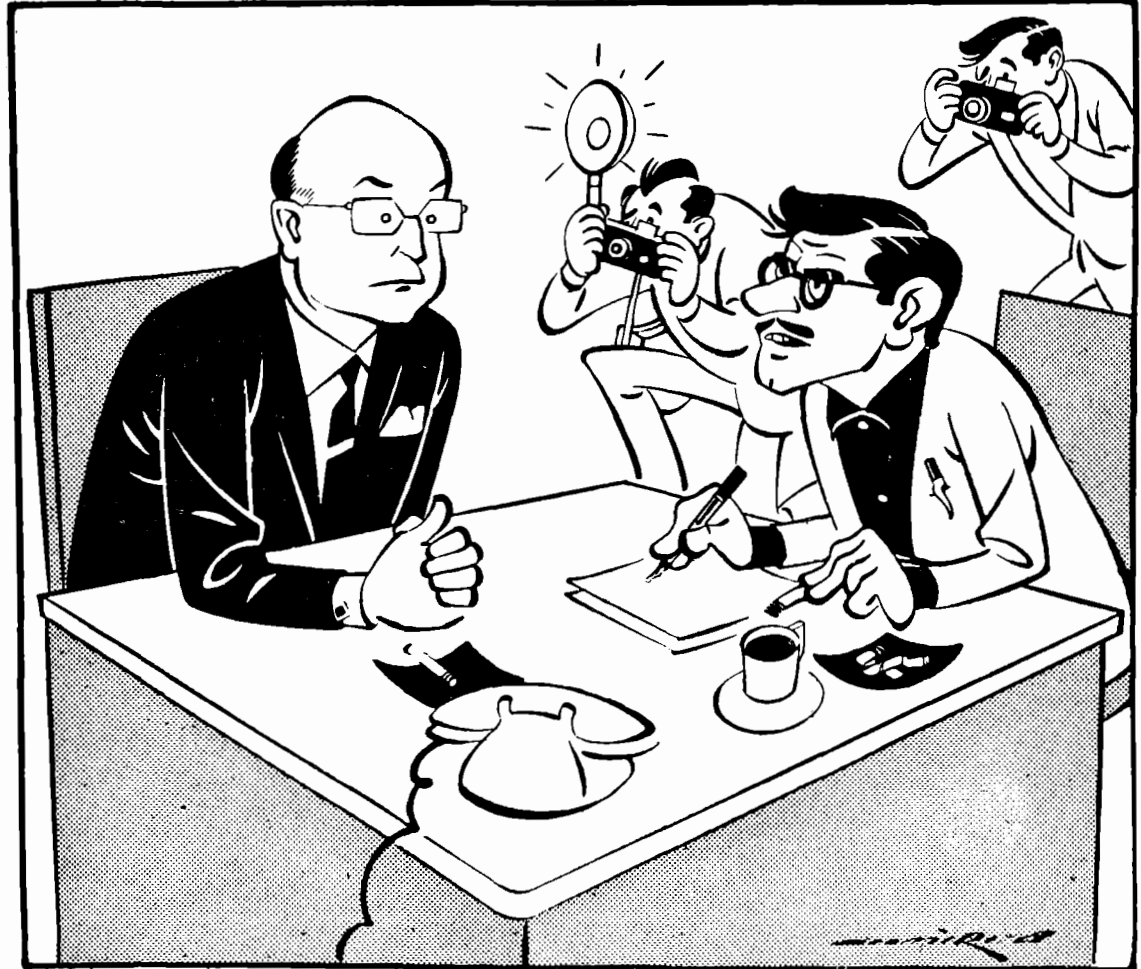
Atatürk'ün, tekkeleri, türbeleri kapatan devrimci Başbakanı İsmet Paşa, politikanın Cibali babası olmaz!

Yusuf Ziya ORTAÇ

(*) Türk'ün ruhundaki soyluluğu belirten bu beşyüz yıllık masal şudur:

Fatih İstanbul'u kuşattığında, Cibali baba, şehre düşen gülleleri: «Benim gâvurcuklarıma dokunmasın» diye mübarek elleriyle çeler, onları ölümden korurmuş!

Y. Z. O.

— Papandreu neden İsmet Paşa ile bir masaya oturmak istemiyor?..

— Galiba utancından!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>

Hah Hah Haaaaay

ADNAN
VELİ

Y AŞLI kadın, soluk soluğa, karakolun kapısından içeriye girdi. Taşıktaki muslukta, bir polis memuru ellerini yıkıyordu. Kadın, ona doğru sokuldu:

— Efendi oğlum, dedi. Kumser beyin odası, hangi oda acaba?..

Polis başını çevirdi. Kadını görünce gülmiye başladı:

— Hah hah hah haaaaay!... Komiser beyin odasını mı soruyorsun?..

— Evet evlâdım..

— Hah hah hah haaaaay!... Şu karışık oda..

Kadın o tarafa yürüdü.. Oda kapısı aralıktı. Komiser, içeri bir boyacı almış, ayakkabılarını boyatıyordu. Kadın ürkek bir sesle:

— Kumser bey oğlum!.. dedi. Afedersin, seni rahatsız ediyorum.

Komiser, kadını tepeden tırnağa kadar süzdü:

— Bir şey mi istedin valde?.. diye sordu.

— Şikâyetim var, dâvacıyım.. Onun için geldim.

Komiser kahkahayı bastı:

— Hah hah hah haaaaay!... Kimden şikâyetçisin yahu?..

— Gelin kaltağından..

— Bir şey mi yaptı sana?..

— Daha ne yapacak?.. Beni öldürüyordu da, komşular güç kurtardılar elinden..

— Hah hah hah haaaaay!... Neymiş acaba sebebi?..

— Aaaaah ah.. Sebep bir değil, beş değil ki.. Kahve cezvesinin dibini is yapsan, gene kavga çıkar.

— Hah hah hah haaaaay!... O kadar küçük sebeplerden de kavga edilir mi yahu?..

— Bir insan rezillikten korkmaktan sonra, neden edilmesin?..

— Peki, sen şimdi, niçin şikâyetçi olduğunu anlat bakalım..

— Oğlum, gülmeden dinliyeceksen, dinle beni..

— Sen anlatmana bak yahu!.. Sen bana ne karışıyorsun?..

— Dinle öyleyse.. Bu sabah Hafız Hanımın oğlu bir kilo kuşbaşı et getirmişti. Onların bir kesimhaneleri var, orada kesip kaçak satıyorlar. Eh, İstanbul'da ete boykot olduğu için, kasaptan aleni et alamıyoruz da, el altından alıyoruz.. Hem daha da ucuz oluyor bu kaçak etler..

— Hah hah hah haaaaay!... Sonra?..

— Ben, et paketini açıp, serin yerde dursun diyerekten, mutbağın penceresine koydum. Gazocağının üstüne de, gelin şilliği çaydanlığı koymuş, su kaynatıyormuş. Ben, zaar çay yapacak diyerekten, su kaynayınca, içine üç tutam çay attım. Şimdi bak, sana bir şey söylüyeyim. Kadın kışının, günü geldiği vakit gün olmazsa, sinirleri de ud teline dönüyor. Bizimki de öyle.. Her daim gününün vakti geçer. Karı, içerden de, dışardan da kurumuş zaten.. Bu sebebe, gözü kör olacağını yüzünü, boynunu, bir hafta önce sivilce basmış. Karı, sivilceli suratla fındırdıyemeyeceğini anlayınca, hekim, hoca peşine düşmüş. Nihayet, bir melhem vermişler. Bunu sıcak suyun içine atıp, başını da havlu ile örtüp, ilacın buğusu ile, illetini iyi edecekmiş. Suyu da çaydanlığa o sebebe koymuşmuş.. Vay efendim, suyu ziyan ettiğim için, ben karının güzelliğine düşmanmışım. Karının yemeğine karabiber doldurup sivilcelere sebep oluyormuşum. Yatak çarşafında kaşınıtı tozu bulmuş da, onu oraya ben serpesiymişim. Sırf benim yüzümden, inadına çocuk doğurmuyormuş.

— Hah hah hah haaaaay!...

— Dur, dinle.. Daha bitmedi. Biz böyle, ağızdan ağıza cedelleşirken, bitişik komşunun sarı kedisi, penceredeki etin yarısını yemez mi?.. İşte, kızılca kıyamet o zaman koptu. Gelin karısı, benim üzerime yürüyerekten, ellerini saçıma doladı

gibi, yolmiya başladı. Ben de nasılsa, can havliyle, duvara asılı duran delikli kepçeyi ele geçirmişim. «Sen misin benim saçımı yolan?..» diyerekten, yaradana sığınıp, karının burnunun orta yerine şırrraaaak diye yapıştırdım. Karı bu sefer mutbaktaki takunyaya seğırtti. Ben o zaman kepçeyi bir de arkadan savurdum. Kepçe, karının kıcında, mangala düşmüş şişirme balon gibi patlayıverdi. O zaman «Vay kâhpe!..» diye haykırırdıktan bir tökezledi. O, yere kapaklanırken, kör şeytan, ben de telâşla buluşık sabunun üstüne basıvermemiş miyim?..

— Hah hah hah hah haaaaay!...

— Lâkırdıyı uzatmıyayım. Sabuna basınca, ben de arkâüstü düşüverdim yere.. Karı bu sefer, teldolabın altındaki enginarlardan birini kapıp da, tam midemin üzerine, bir tane yapıştırmaz mı?.. Gözümün içinde, yıldız maytabı yanmış zannettim. Nefes alamadım. Karı, enginarın sapını sımsıkı yakalamış, ülfeti vardır böyle şeylerle köpeğin, enginarın topuzuyla bana vurdu da vurdu. Ha babam vurdu. Ben toparlanamadım gayrı.. Dayağı yedikçe, kızılca murabbama dönmüşüm. Bir fenalîk geldi o zaman üzerime.. Şöööööööyle bir, gözlerim karardı. Bayıldım, bayılacağım diye beklerken, gelin karısı, teldolaptan bir kâse sarmısaklı cacığı kaptığı gibi, başımdan aşağı boşaltmaz mı?.. Aman Allahım.. «Ölüyorum zaar» dedim, kendi kendime..

— Hah hah hah hah haaaaay!...

— Dur, daha lâfım bitmedi kumser bey oğlum.. Karı, yoğunurdu dökükten sonra, hırsını alınamış, bu sefer de teldolaptan kaptığı bir tencere musakkayı kafamdan aşağı boca etti. Bak, daha saçlarımın arasında bile kıymalar var.

— Hah hah hah hah haaaaay!...

— «Allah senin gözünü, sıcak millerle kör etsin işallah» diyerekten yerimden doğrulmaya çalıştım. Kapıya kadar sürüne sürüne gidip, avazım çıktığı kadar bağırımya başladım. «Amanın a dostlar! Yangın var, yetişiiliin!..» diye bağırınca.. Komiser, boyacının sandığı üstün-

de ayak değiştirirken, kadına çıktı:

— Yavaş bağır hanım.. Mahalleyi de karakola toplıyacaksın. Biraz yavaş anlatsana.. Hah hah hah hah haaaaaaay!..

— Safram kabardı da, onun için biraz hızlıca konuşuyorum evlâdım. Kusuruma bakma.. Ondan sonracağıma, ben bağırınca, Allah razı olsun, Takacı Niyazi'nin anası Safiye Hanım, bir koşu geldi. Arkasından Lostromo Şevket'in karısı koştu. Onun ardından, Deli Sarayının ortanca kızı, Amortisör Zehra yetiştirdi. Bunlar yetiştirdi de beni kurtardılar. Şimdi her tarafım, yara bere içinde.. Hem dâvacıyım, hem de muanemi istiyorum kumser bey evlâdım..

— Hah hah hah haaaaay!... Oğlum ne diyor bu işlere?..

— Oğlum akşama gelsin, muhakak boşatacağım bu karıdan..

— Bakalım razı olacak mı?..

— Valla, benim de pek umudum yok.. Çünkü tutkun karıya.. Bana da «gıt» diyemiyor, anasıyım.. Karıya koşuyor «Aman, fazla dırılı çıkarma, tatsızlık olmasın» diyor. Bana geliyor «Aman anneciğim, sen dilini kısa tutuver» diyor. İki tarafı da idare ediyor.. Yani senin anıya-çağın, bizim oğlan, Kıbrıs işindeki Amerikana döndü.

— Hah hah hah hah haaaaay!... Peki, şahitlerini de getirdin mi?..

— Getiririm.. Bir zoru yok ki..

— Öyleyse sen, şahitlerini topla.. Ben de bir memur yollayıp gelini alırayım buraya.. Onun da söyleyeceklerini dinleriz. Ona göre muamele yaparız. Hah hah hah hah haaaaaaay!..

— Oğlum, doğru söylüyorsun ama, ben de sana bir şey sorayım. Bakıyorum da, demindenberi kıkır kıkır güllüyorsun. Benim kafam yarıldı, diyorum. Sen güllüyorsun. Kabalarım çürüdü, diyorum, güllüyorsun. Yani ben, nasıl dayak yediğimi anlatıksa, sen keyfinden, dört köşe oluyorsun.. Nasıl şey bu?..

— Hah hah hah haaaaay!... Sen benim güldüğüme ne diye bakıyorsun?.. Ben, vazife icabı güllüyorum..

— Nasıl vazife icabı?..

— Canım, geçenlerde İçişleri Bakanlığı, bütün polis teşkilâtına bir tâtımlı yolladı. Bu tâtımda «Polis yurttaş karşı güler yüzlü davranacak, gülerken muamele edecek» diye yazıldı. Ben de onun için, emre uyarak güllüyorum.. Hah hah hah haaaaay!..

— Ayol bir yaşına daha girdim. Sen şimdi öyleyse, bizim gelini buraya getirip ifadesini alırken de kıkır kıkır güleceksin.. Öyle mi?..

— Tabii..

— Gelin yellozu zaten fındırdı. Bir yandan sen güleceksin, bir yandan o kıkırdıyacak, yaniya, karşılıklı geçerek kıkır da kıkır.. Öyle mi olacak?..

— Tabii öyle olacak..

— Öyleyse, ben şikâyetimden vazgeçiyorum efendi oğlum.. Ben, Dârlübedayî'e gidiyorum diye evden çıkmadım ki.. Polis karakoluna gidiyorum diye çıktım. Anlaşılan İçişleri Bakanlığının bu tâtımlı ortada durdukça, ben bu gelin sırfın-tısından, ha babam, enginar dayağı yiyeceğim, öyle mi?.. Vay başımın kara yazısı vaaaaay!..

Allahaismarladık bile demiye lüzum görmeden, gerisin geriye döndü. Komiser de «Nereye gidiyorsun?..» diye sormadı. Yalnız, kadının arkasından bir kahkaha koyuverdi:

— Hah hah hah hah hah hah hah hayyyyyy!...

Adnan VELİ

Feyzioğlu — «Millî bir silkiniş gerekli!» Dedi. (Gazeteler)

Yazısız

PAZARTESİ :

Gazetelerde bir haber:
— «Yurt dışına giden işçileri-
mizin sayısı doksan bini aştı.»
Hemen koştum Akbabaya:
— Bunun sonu ne olacak?
Tecrübeli Akbaba gagasının
üstündeki gözlüklerini düzelterek:

— Fena mı, dedi, Ortaasyada kuraklık, susuzluk, bereketsizlik başlayınca Batıya göçüp geldik buraya... Şimdi de Onasyada kuraklık, erozyon, bereketsizlik başladı; bu sefer de daha Batıya göçüyoruz.

— Bu mesele şaka kaldırmaz... dedim, dışarı giden işçilerimizin doksan bini aşması ne demek? Güldü Akbaba:

— Onun ne önemi var evlât, dedi, işçilerimizin sayısı doksan bini aşmış, iyi olmuş. Ya borç gırtlığı aşmış, ona ne dersin? Yolsuzluk bini aşmış, ona ne dersin? Politikacı akıl duvarını aşmış, ona ne dersin?

— Bir şeycikler demem... dedim.

— Eloglu ses duvarını aşarken biz neleri aşıyoruz... deyip sustu Akbaba.

SALI :

Atatürk'ün manevi kızı Ülkü'nün eski kocası ve son yılların zenginlerinden Fethi Doğançay yeniden evlenmiş. Gazeteler koca koca puntolarla bu haberi yazıyorlar. Ne diyelim, Tanrı mutlu kılın, bir yastıkta kocatsın... derler değil mi?

Acele etmeyin de haberi sonuna kadar anlatayım: Damat, geline yarım milyonluk hediye bağışlıyor. Bir apartman katı, bir Cadillac ve bilmem ne kadar mücevherat.

Finlandiya'dan da yardım alacağız. (Gazeteler)

— Bak bakalım, şu yuvarlakta yardım alabileceğimiz başka ülke var mı?.

Haydi bütün bunları da bir kenara bırakalım. Asıl felâket nikâh töreni konusunda... Medeni nikâh yapılıyor. Gelsin arkadaşan imam nikâhı... Hem de nasıl imam nikâhı... İçkil cinsinden...

Yalnız nikâh mı kıyıyor? Kıyıp kıyıp kıyma yaptığı neler var, ne değerler var başka?

Ne hale geldik? Atatürk Türkiye'sinde... Ve bir zamanlar Atatürk'ün manevi kızıyla evli bir tüccarın yaptığı işe bakın siz! Haydi işin ciddi yanını ve naahs yanını bir yana bırakalım. İçki içmenin de bir zevki vardır canım... İmam nikâhında içki içmek, camie sarhoş girmek, namazı çakırkeyif kılmak, minareye bulut gibi çıkmak... Ne farkı var bunları?

Devam, devam... Gelsin şişeler, boşalsın kadehler... Belki bir sabah hep birlikte ayılırız.

ÇARŞAMBA :

«Susuz Yaz» filmi, Berlin Film Festivalinde birinciliği kazandı. Ne kadar övünsek yeridir. Böyle milletlerarası yarışmalarda sanat ödüllü kazanan Türk, Türk'lüğe kazandırıyor demektir. Hem de insanlık hayrına çalışarak...

Ama yetkili makamlar (Ah, bu yetkili makamlar!) filmin festivalde katılmasını istememişler... de gizlice kaçırılmış «Susuz Yaz» Berlin'e... Buna ne dersiniz?

Bizim her işimiz bir tuhaf... Filmciliğimiz bir tuhaf... Filmciliğimizi yöneten resmî makamlar bir tuhaf... Kırk yılda bir göbeksiz, mezarısız, ezansız ve bayağılıktan uzak film çevrilmiş, onun karşısına da bir takım adamlar çıkıyor, ellerinde mühür:

— Uyusun da, büyüsün ninni, Borçlarını ödesin ninni!

— İstemezük... diyorlar. Ve sonra da film Berlin Festivalinde kazanıyor.

Hani eşeğine ters binmiş Nasrettin Hoca var ya, Vallahi bizim işlerimiz yanında Hoca'nın durumu düzgün sayılır.

PERŞEMBE :

Bakıyoruz, okuyoruz, gazetelerimizde makaleler çıkıyor. Ciddi ciddi, kocaman kocaman imzaların yazıları. Memleket meseleleri üstüne döktürülmüş parlak fikirler... Hukuktan tıbbı, sanayiden turizm, ticaretten rıaliyeye kadar. Ve hepsi de bozuklukları yazıyorlar. Okullar bozuk, Üniversite bozuk, basın bozuk, Maliye bozuk, o bozuk, bu bozuk, şu bozuk...

Geçenlerde bir meşhurumuz: — Maliyemiz pek bozuk... diyordu.

Tabii bozuk olacak, bu kadar bozukluk arasında bir o mu düzgün kalacaktı?

Bütün bozukluklar hem birbirinin kardeşi, hem birbirinin doğurganı...

— Pekli, düzeltsek? — Nereden başlayalım?

Bütün bu ayrı ayrı görünen şeylerin birbirine benzeyen yanları bozukluklarıdır. Maliye işleri bozuk bir devletin iktisadı nasıl düzelecek?

Mevlâna bir köpek ile bir keklik görmüş ki arkadaşlık eder, beraber gezerlermiş. Şaşıp bu işe...

— Pekli ama bunların ortak yanları ne? diye düşündürken farketmiş ki ikisi de topaldır.

Türkiyede de birbirine benzemeyen işlerimiz meziyetlerde değil, kusurlarda buluşuyorlar.

CUMA :

Ankara Sanayi Odası Başkanı açıklamış ki:

— Her gün (Her yıl değil) tam on milyon lira borçlanıyoruz ve çocuklarımız dört bin lira borçla doğuyorlar.

Şekspir: — İnsan ölünce bütün borçlarından kurtulur... diyor.

Nasıl da bilmiş üstad! Bizim çocuklar borçla doğup, borçla yaşıyorlar. Kurtulmaları için ölmeleri gerek.

Atasözü:

— Borcun iyisi vermek, derdin iyisi ölmek... diyor ama derdin iyisine tutulan öldüğüne gö-

Yeni doğan her çocuk dört bin lira borçlu! — Gazeteler —

re borçtan da kurtulacak demektir.

Demek ki borçlu doğacak çocuk, öldüğü zaman borçtan kurtulacak. Bizim Atasözü ile Şekspirin lâfı birbirini tutmuyor. Birbirini tutmayan tutamayan bir şey de bizim aldığımız ile harcadığımız.

CUMARTESİ :

Refik Halit Karay:

— En iyi şey yaşamaktır... diye yazıyor, yaşayınca nice devlerin cüceleştiğini görür insan...

Hasan Amca henüz yayınlanmamış bir kitabında şunu anlatmış:

«Olay Birinci Dünya Savaşında geçiyor. Bir gün Cemal Paşa, Halep Mevki Kumandanı Hüsnü Paşaya:

— Kaç asker firarisi var? diye sormuş.

Bir rakam söylemiş Hüsnü Paşa... Bunun üzerine Cemal Paşa, hemen ayaküstü bir karar verivermiş:

— Yarısını asınız! Şu hale bakın... Şu kuvvete, şu iktidara bakın...

Ve Cemal Paşanın sonu malûm.

İnsanlar niçin birbirlerine kıyıyorlar. Mesele birbirinden önce toprak olup olmamak meselesidir. İşte o kadar...

Ömer Hayyam diyor ki:

Bir testici gördüm, çamur içindeydi;

Ayağı çarkında, elinde bir testi; Testinin başında bir yoksul ayağı

Kulpunda bir padişahın kellesi.

O testiden kana kana veya yudum yudum su içenler de bir başka testinin kulpu olacaktı. Çünkü eninde sonunda gidiş, o gidiş.

PAZAR :

Bu kadar felsefeden sonra... Bir de fıkrâ anlatıp haftamızın kapıyalım. Nasrettin Hoca festivali geldi geçti, fakat bizim şimdiye kadar hiç duymadığımız şu fıkrayı sizin de duymadığınızı umarak anlatıyoruz:

Hoca on kuruştan yumurta alır, kaynatıp boyayıp dokuz kuruştan satarmış:

— Ne yapıyorsun sen Hoca? diye sormuşlar, olur mu bu iş?

Hoca:

— Ben, demiş, boyadan kazamıyorum...

A YAĞINDAKİ yeni siyah is-
karpinin sol teki vurmasa,
bir de yürürken iskarpinleri
ziut ziut etmeseler... Bir şey değil,
yolu nasıl olsa Yenikapı, Nişanca,
Koska, Kumkapı'ya düşecek, düş-
me bile oraların hergelelerine
Lâleli'de, Beyazıt'ta, Taksim'de,
hattâ Harbiye, Nişantaşı, Maçka'da
rastlıyacaktı. O zaman kayartolar
ziut ziut eden iskarpinler, lâ-
civert kostüm, kolalı yaka, kravat-
la görünce başlıyacaktı:

«— Vaaay Züttün bey, ne haber?
Ne zamandanberi ekselâns oldun?»

«— Yahu amıca» demişti, «boşver
façaya!»

Yetmişlik, iki kat, pinpon ama
kurt amıca, «Faça»nın ne demek ol-
duğunu bilmiyormuş gibi, dikil-
mişti:

«— Faça ne demek?»

«— Yani elbise, kolalı yaka, kra-
vat, zıt zıt eden ayakkaplar...»

«— Peki?»

«— Arkadaşlar beni böyle görür-
lerse diyorun...»

Açmıştı ağzını, yummuştu gözü-
nü:

«— İiit, itoğlu it! Mezarı belirsiz
serseri baban gibi yularsız, palan-
sız mı gebermek istiyorsun? Ya de-
folur gidersin yanımdan, ya da de-
diklerimi yerine getirirsin. Baban
gibi, serserilik senin de iliklerine
işlemiş!»

Ağır konuşuyordu, kurşun gibi
işliyordu sözleri. Gerçekten mezarı
belirsiz babasını karıştırmasa hadi
neyse. «— İtoğlu it!» diye başlamı-
yor mu, kravatı, kolalı yakayı, lâ-
civert kostümü, yürürken zıt zıt
ziut eden ayakkaplarını filân hemen
oracıkta fora, suratına çat, anacı-
ğının aylığı elli liraya sığındığı Ni-
şanca'daki tek gözden ibaret evine
kapağı atardı ama, olmuyordu. Ne
annesini, hele hele ne arkadaşları
kendini keyfine bırakmıyorlardı:

«— Dayılığa boşver de gir moru-
ğun sakalı altına!»

«— Tabii ya, keriz!»

«— Egafı kızı, tamam ondan
sonra...»

«— Morukta kafa kâadı eskimış
nasıl olsa...»

«— Yaş yetmiş, iş bitmiş...»

«— Yarın cartayı çektim mi...»

«— Konarsın mala mülke aç kö-
pek!»

«— Mangır? Bankalardaki mangır-
lar ya?»

«— İyi bir iş yeri kursan da bizi
de yanına alsan...»

«— Biz de sayende sebeplensek
fena mı Keşanlı?»

«— Fıkara anana da mı acımıyor-
sun?»

«— Bekâr çamaşırı yıkamaktan
tırmakları düştü zavallının!»

«— Ah ulan ah... Olacak bende
öyle tüylü bir moruk, sözünden çı-
kacam ha?»

«—»

«—»

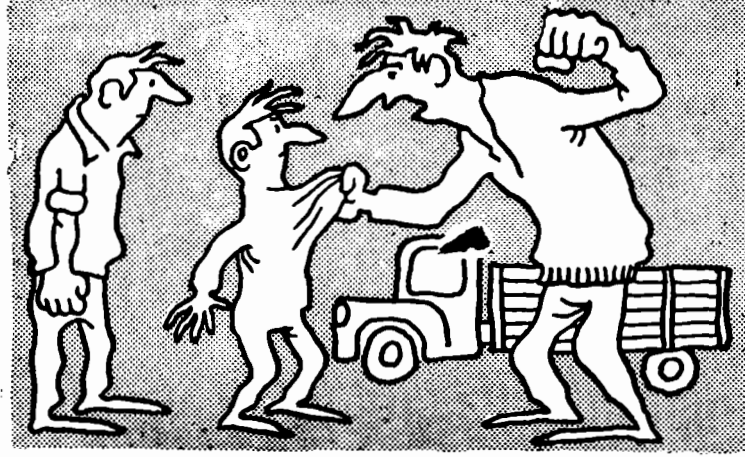
Doğru söylüyorlardı. Yetmişlik,
kırış kırıştı ama Karaköy'de, Emin-
önü'nde, Sirkeci'de dükkânları, Ga-
latasaray'da apartman, Fatih'te,
Unkapanı'nda irili ufaklı evleri,
gene dükkânları, bankalarda câri
hesapları olan amıcasının otuz be-
şindeki koca burunlu, gözleri bu-
run köklerine akmış tapon kızına
mal, mülk, para hatırı için «— Ol-
du!» demek zordu. Zordu ama, ar-
kadaşlarından Jilet Rıza hop oturup
hop kalkıyordu:

«— Yedibelâ ne be, Yedibelâ ne?
Ciğeri kaç para eder itin? Adam
mı? Sabıkalarının hesabını kendi bi-
lem bilmez. Kız çirkinse, yaşlıysa
o da filim artisti değil ya! Otuzun-
da yok, doğru, doğru ya esrar onda,
afyon onda, rakı, şarap, votka...
Mano yüzünden Desoto Haydarı şiş-
leyip kaçak gezerken, surların di-
şında boyalı ispirto bilem içmedi
mi? Kumarbazlık onda, vur kır,
kap kaç onda... Hangi aile, kızını

6

YEDİBELÂ

Orhan
Kemal

verir ona? Alsın tapon ama zengin
kızı, girsin amıcasının sakalı altı-
na, beklesin tekkeyi, moruk carta-
yı çektim mi de için çorbayı, tapon
kıza da bir tekme!»

Jilet doğru konuşuyordu. Arka-
daşları ona karşı değillerdi:

«— Canım orası öyle ama, lâf ara-
mızda, kız da yutulur gibi değil.
Sana bakar beni görür. Bacaklar
dersen nah, bileğim kadar, göğüs
tenesir tahtası... Yoksa tabii, otur-
sun mala mülke, ondan sonra tapo-
na bir tekme olmasa bilem...»

«— Olmasa bilem, atar önüne iki
kemik, bulur artist gibisini...»

«— Altında araba...»

«— Sirtında her gün başka fa-
ça...»

«— Yediği önünde, yemediği ar-
dında...»

«— Etrafında pezevenkler...»

Bahriyeli Cemal:

«— O zaman da bize boşverir
inek!» dedi.

Jilet en yakın arkadaşydı Yedi-
belâ'nın, parladı:

«— Anlamadım? Anam avradım
olsun şişlerim hergeleyi!»

Çamur mamurdu ama erkek ço-

cuktu Yedibelâ vesselâm. Bir fıstı-
ğı olsa arkadaşlarıyla bölüşür, bi-
leğine sıkı, anladı mı ki sarıldı,
yok kurtuluş, sustalsını fora... Sa-
bıkasının çoğu vurma, kırma, ya-
ralayıp içeri düşmektendi. Hem de
arkadaş yoluna. Nerdense kulağına
çalınır ki, Jilet, Desoto, Bahriyeli,
ya da semtten kim olursa olsun
kavgaya tutuşmuş; yahut da bil-
mem hangi meseleden Hasan âbinin
kahvesi baskına uğramış, iki eli
kanda olsa kartal gibi düşer, ister-
se karşındakiler taburla olsun,
Allah ne verdiyse... Ama karşında-
kilerde bıçak, sopa, hattâ tabanca.
Vız. Böyle zamanlarda dostlar toz
tabii. Yapayalnız kalır çokluk, vu-
rur, vurulur. Hem de yalnız hapis-
lere düşmek değil, aylarca ölümle
pençeserek ameliyatlar geçirir, ge-
çirdiği ameliyatlardan sonra kendi-
ni bilmemesine haftalarca kımıl-
damadan sırtüstü yatar. Hattâ birin-
de anacığı, öldü diye leğen başında
ayılıp bayılmıştır.

Ama artık yaş otuzla gelip dayan-
dığı için durulur gibi olmuş, kendi
kendine düşünmüştür: «— Ulan Ye-
dibelâ, arkadaşların doğru söylüyor

Polis vatandaşa güleriyüz gösterecek. — Gazeteler —

Güleriz ağlanacak halimize!

ya, bırak hergeleleri, anacığın ya-
zık be oğlum. Evet amıcan çokluk
kantarın topunu kaçırmıyor değil,
değil ama, mezarı belirsiz, hergele
babanın orospu peşinden koşması
yüzünden fıkara anan az mı çektik?
Yalan mı? Tüylendi mi haftalarca,
aylarca ortaldardan toz değil miydi?
Sıfırı tüketti mi de bir deri bir
kemik, yahut budanmış boynuzu
kulağıyla eve postu sermez miydi?
Sererdi, inek herif yarasını sardı-
rır, kayıntı altıdan, derken iyileşir,
gene biti kanlanır, haaaydi gene
volta volta!»

Onun için, yazıktı kadına. Zehir
bile olsa, amıcasının tapon kızını
egafa düşürebilmek için dişini sık-
cak, amıcasının sözünden milim di-
şarı çıkmıyacak, belâdan kaçacak,
dayılık, vur kır, rakı, şarap, votka,
esrar, afyona elvedâ, amıcasının is-
teğince «Adam» olacaktı. Olacaktı
ki kız egafa düşsün. Düştü mü? On-
dan sonra artık Allah ne verdiyse...

Tam Bankalar caddesinin sol kal-
dırımını kıvrılırken kaba kıyım bi-
riyle tosladı. Tosladı ama gerçek-
ten de suçu yoktu. Kravatlı, altmı-
şa yakın bir beyefendi. Bankalardan
birinden çıkmış, pırıl pırıl cüzda-
nına yüzükleri yerleştirerek geliyor,
önüne bakmıyordu. Üstelik:

«— Çüüü! dedi, kör müsün be?

Yedibelâ bir an kendini yitirir-
cesine deliye döndüyse de, çabuk
toparlanarak:

«— Pardon, dedi, geçti.

Adam belâsını ararcasına durmuş
arkasından bakıyordu. Yedibelâ gör-
meden biliyordu herifin durup bak-
tığını, belki de söğüş saydığını. Es-
kiden olacaktı, ah eskiden olacaktı
da bu inek böyle «Çüüü... kör mü-
sün?» diyecekti. Sözü uzatmağa ne
hâcet? Bir kafa, bir yumruk, bir
tekme. Devrilen kof bir ağaç gibi
herif küüüt yere. Mangırlar bir ya-
na, cüzdan bir yana. Allah ne ver-
diyse toparlar üçü beşi, atlar o sıra
geçmekte olan dolmuşlardan biri-
ne...

Caddeden vızır vızır gelip geç-
mekte olan taşıtların arasından
karşıya üç adımda geçti.

Birinde gene böyle biri bankadan
mı çıkmıştı... Elinde bir deste pa-
ra. O sıra yolsuzdu Yedibelâ, aç.
Şehreminli bilmem kimi şişlemişti,
kaçaktı. Gözleri dönmüş, sokulmuş
adama, bir yumruk. Mangırlar parke
taşlarına... Bir, iki, üç, dört, beş ta-
ne yüzlük, bir ellilik. Ara sokaklar-
dan Karaköy'e doğru toz. Ertesi
gün gazetelerin yazdığını Jilet, Bah-
riyeli falan Kumkapıda, hamamın
karşısındaki kahvede okuyup mat-
rağa almışlardı. Lâkin beş yüz elli
kâat da işe yaramıştı hani. Yüzle-
lisini kocakrıya, dört yüzüyle de
Yenikapı'daki Avcılar'da çekmiş-
lerdi kafayı, atlamışlardı Beyoğlu'na.
O zamanlar Galatasaray'a gi-
derken bir pavyon vardı, dalmışlar-
dı. İki saat içinde karlarla filân
eriyivermişti dört yüzülli.

Durdu. Elinde sıkı sıkı tuttuğu
amıcasının kartında yazılı mağaza
buralarda olmalıydı. Kartta yazılı
dükkân adına göre tabelâları aran-
dı. Buldu. Daldı dükkândan içeri.
Dışarının çiy güneşine, sıcağına kar-
şılık loş dükkân serindi. Çelik masa-
lardan birinde ablak yüzülü, gözlük-
lü birine amıcasının kartını uzattı.
Adam aldı, baktı, saygıyla kalktı
masadan, gitti, dükkânın daha geri-
lerindeki buzlu cam arkasında ar-
kadaşıyla tavla oynamakta olan da-
ha yaşlı birine verdi kartı.

Kartı Yedibelâ'dan alan ilk adam
az sonra geri geldi:

«— Siz nesi oluyorsunuz Hamdi
beyin?

Yedibelâ az kalsın «Damadı» di-
yecekti:

«— Yeğeni, dedi.

«— Peki Selâm söyleyin. Yarın sa-
bah gelip kendilerini devletbanede
göreceğiz..»

Yedibelâ dükkândan çıktı.
«— Hamdi bey, devlethane, yarın sabah gelip kendilerini devlethane-
de göreceğiz!»

Mal, mülk sahibi olmak demek insanı «Bey» değil, «Beyefendi» bile yapıyordu? «— Vay anasını!» diye geçirdi. «— Bizim mezarı belirsiz peder çulsuzun biriydi de üç kâatçı amca neydi? Annem anlatır, üç kâatçı Hamdi derlermiş de, Edirnekapı, Topkapı surları dışında, Bakırköyünde falan üç kâatla enayi söğüşlerken, babam erkete beklermiş. Sonra esrar, eroin, afyon, daha sonraları morfin falan... Alaman harbi sırasında ekmek karnesi, derken faize para, tutmuş yükünü!»

Mezarı belirsiz babasını hatırlatır biçimde dişlerinin arasından yere fırt diye tükürdü. Yürürken zıt zıt zıt eden pabuçlarıyla lâcivert kostümü, kolalı yakası, kırmızı bol lâcivert kravatı filân silinmişti.

«— Alacam ulan inek amica, alacam ulan tapon kızını! Değil mezarı belirsiz babam, istersen günde beş öğün anama avradıma söv, kafamı lır. Nasıl olsa cartayı çekmen yakın. Ondan sonra bilirim ben yapacağımı!»

— Yedibelâaaa!!!

Düşüncelerinin şeridi koptu. Karşı kaldırıma, sesin geldiği yana baktı: Mevlânakapılı Hüsnü. Asker arkadaş. Yumruğuna sıkı, içici, tıfleyici, vur kırıcı ama erkek çocuk.

— Vaaay Hüsnü.. ne haber yahu?

Karşıya geçmek için atladı, atladı ama zırlı bir kamyon, yıldırım gibi geliyordu. Yedibelâ az kalsın altında kalıyordu kamyonun Kıl payıyla kendini Mevlânakapılı Hüsnü'nün yanına atmıştı.

— Yuuuuh, yarmaaaa!!! diye bağırdı kamyonun ardından.

Kamyon beş metre ötede kuvvetli bir frenle durdu. Arabanın şoför mahallinden iki metreye yakın boyuyla yüz kiloluk biri hırsla indi, dikildi karşısına:

— Kime yuh ulan? Yarma kim?

Mevlânakapılı araya girmek istedi. Adam itti göğsünden. Yedibelâ'ya az daha sokuldu:

— Ha? Kime yuh? Yarma kim?

— Az kaldı ezecektin yahu..

Yedibelâ'yı iki yakasından desteledi:

— Yuh kime? Yarma kim?

— Ezecektin diyoruz ya!

— Ulan kime yuh? Yarma kim?

— Ulan değilim ben!

— Nesin ya?

— Neysem neyim..

—

—

Mevlânakapılı'nın yeniden araya girmesine vakit kalmadı. İriyarı adam Yedibelâ'yı iki yakasından çekip bir kafa, bir yumruk. Yedibelâ kaldırıma kanlar içinde yuvarlandı. Burnundan damar patlamıştı herhalde. Bir yandan toparlanmağa çalışıyor, bir yandan da elbisesine kan bulaşacak, amicası «— Gene kimbilir kimlerle dalaştın, serseri» diye kovacak, kızını vermekten vazgeçecek korkusuyla yerden kalktı.

Çevrelerini hemen bir kalabalık almıştı:

— Yuh be, amma da kafa attı herif!

— İyi ama ne hakkı var?

— Arkadaş karakola başvur, şahit oluruz...

— Yaraya tütün koyun, tütün!

— Yahu herif bindi kamyonu kaçıyor, numarasını alın..

—

—

Mevlânakapılı donmuş kalmıştı. Kafayı, yumruğu sineye çeken Yedibelâ mıydı bu? Şu hani askerde birlikte kırmadıkları ceviz kalmıyan, şer, belâ, gözünü budaktan sakınmayan Yedibelâ mı?

— Yahu arkadaş karakola gidelim!

Avucunu dolduran sıcak kanları kaldırım taşlarına atıyordu habire:

— Boşver, dedi.

— Niye?

— Sonra anlatırım. Elbiseme kan bulaşmış mı?

Mevlânakapılı baktı, iyice baktı:

— Yok, dedi.

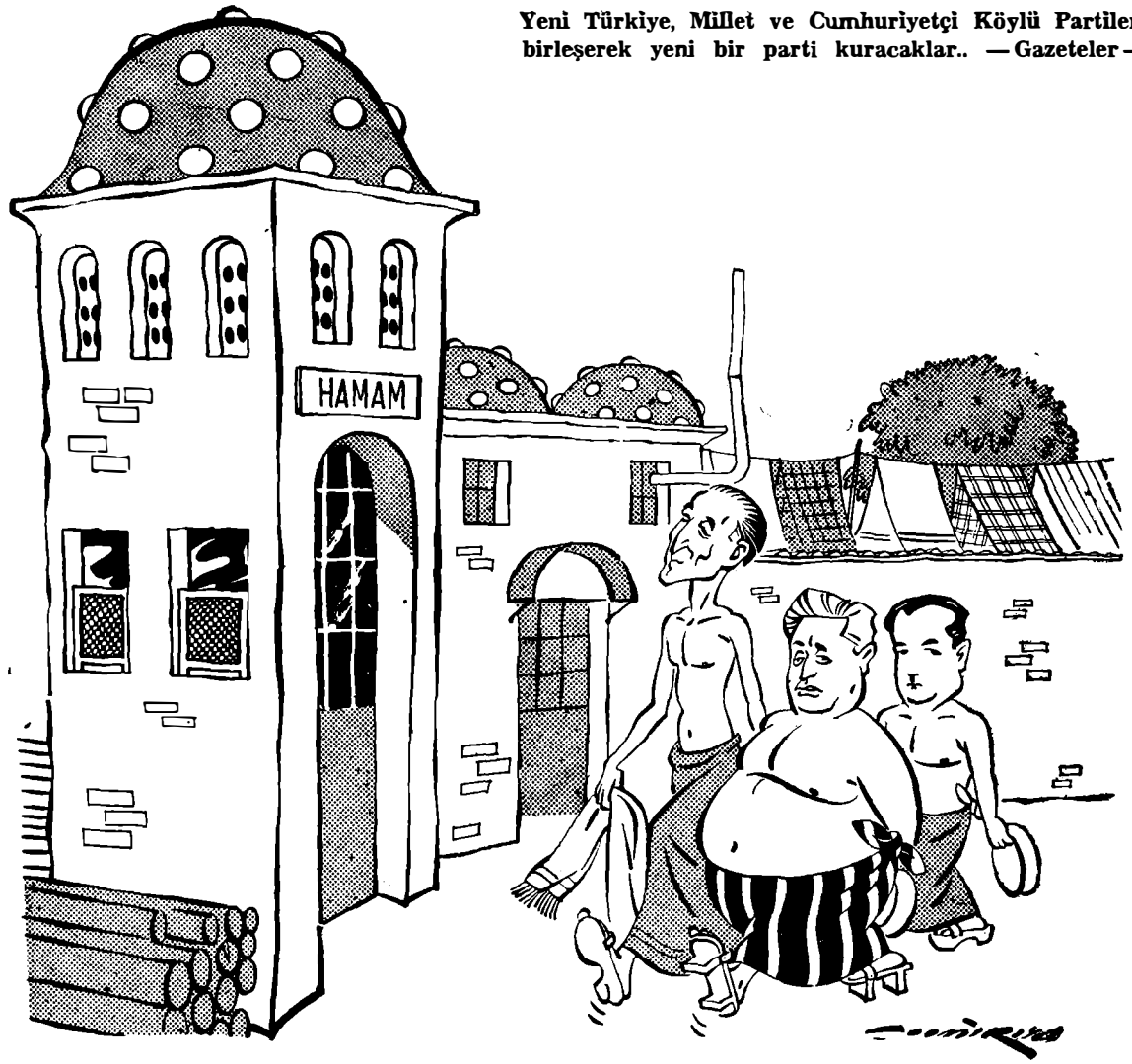
— Yoksa boşver karakola marakola, dallandırma!

— Peki ama...

Sözünü kesti, gözleri dolu dolu:

— Karı olduk Hüsnü, dedi, karı! Omuz omuza uzaklaştılar.

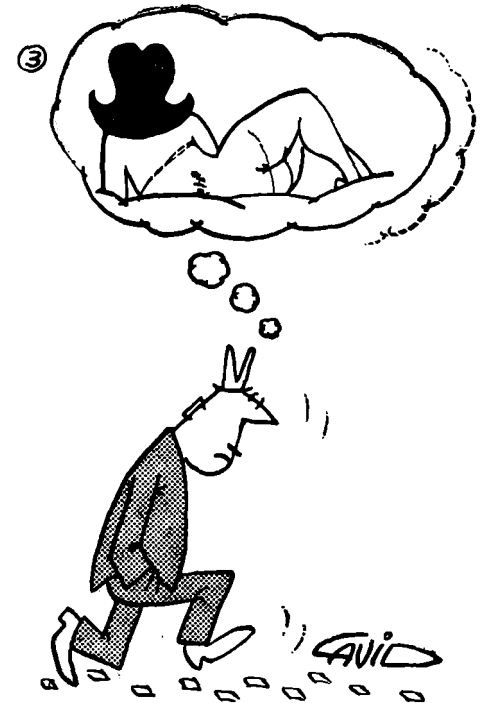
Orhan Kemâl

Üç çıplak bir hamama yakışır!

Yazısız

Londra'dan notlar:

İktidar uzmanı

Başkan Johnson, İnönü ve Pa-pandreu ile görüşmelerini bitir-dikten sonra, Amerikan gazete-leri iki misafiri tartarak «Yuna-nistan Başbakanı iktidar lideri gibi değil, muhalefet lideriyim gibi konuşuyordu» demişler.

E, müsaadenizle, böyle bir it-ham altında İnönü kalacak de-ğildi ya?...

Malûm, İnönü, muhalefet yıl-larında bile konuştuğu zaman hep iktidardaymış gibi konu-şurdu.

Kapılarını kapayanlar var...

Burada, üniversiteli erkek öğ-rencilerin gündüz vakti kız ar-kadaşlarını kendi kolej odaların-da ağırlama serbestisini elde et-meleri yetmiyormuş gibi, şimdi okul idarecilerine karşı bu işi geceye de teşmil etmek için mü-cadele açılmış durumda...

Sadece erkek öğrencilerin de-vam ettiği ünlü Oxford Üniver-sitesinin geçenlerde geleneğini bozarak bir Kızlar Koleji kurup kapılarını kızlara da açmasını, İngiliz gazeteleri büyük bir ye-nilikmiş gibi gösterdiler.

Oysa, İngiltere'de asıl büyük yenilik Oxford Üniversitesinin kızlara kapılarını ardına kadar açması değil, diğer üniversitele-rin, kapıları kızların ardından kapatılmasına göz yummasıdır!

Serbest rekabet!

Çıplak göğüslü mayoları, üs-tü-açık elbiseleri beğenenler var, yerenler var.

Fakat bence bu işin üstünde en çok duranlar, meslekten olan-lardır...

Malûm ya, şimdi yarı bele ka-dar çıplaklık yayılınca, striptiz-ciler işe yarı-yoldan devam ede-ceklerinden kazançları da yarıya düşecek demektir.

Öyle duruyoruz!

Buckingham Sarayı önündeki muhafızları, onlarla alâkalı hi-kâyeleri bilirsiniz.

Duruşlarını bozmak, ağızları-nı açtırmak, tahrik etmek için etraflarına toplananlar neler neler, akla hayale gelmedik bir sürü şeyler, oyunlar yapıyorlar-mış da, Buckingham Sarayı muha-fızı gene de «bana mı?» demez-miş.

Bizler de, Buckingham Sarayı muhafızlarına benzemeğe baş-ladık, artık...

Baksanıza, neler neler, ne tahrikler, ne oyunlar yapıyor da, NATO Sarayı önündeki du-ruşumuzu gene de bozmuyoruz.

Benzedi, değil mi?

Kabyoldu desek, değil...

Kaybolmadı desek, değil...

Alıp götürdüler desek, değil...

Geri verecekler desek, değil...

Vehasıl, «Kayıp Aylâ» mesele-sine benzedi şu Kıbrıs işi!

Sonları battaniye...

İstanbul gazetelerinden birin-de okuduğuma göre, Amerika'da plâjlarda yakaladığı çıplak gö-ğüslü kadınları, polis, battani-yelere sarıp da çıkarıyormuş dışarı...

Biliyor musunuz bu gibi ka-dınların sonu hep battaniye o-luyor...

Hatırlarsınız ya, geçen yıl da Milâno'da bazı otellerin, müşte-rilerine «ne renk battaniye isti-yorsunuz?» diye yaptıkları sa-tışların altında polis renk renk o biçim kızlar satışı çıkarma-mış mıydı ortaya?..

Atlama sembolü

Akl hastalarının son zaman-larda çeşitli alanlarda yaptıkları gösterilerle artık meşguliyetle tedavinin iyi sonuçlar verdiği an-lanılıyor.

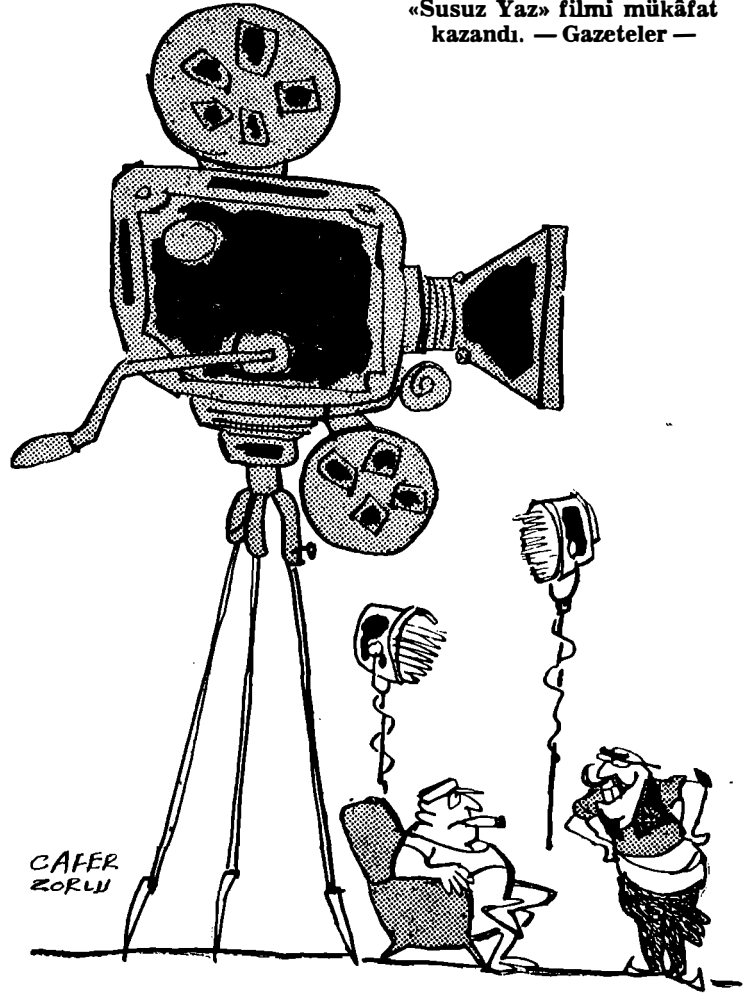
Aynı zamanda şu da anlaşılıyor ki, meşguliyetsizlik insanlar için en büyük boşluk olduğundan bir memlekette işsiz sayısının art-ması pek hayra alâmet değil.

Onun için, bir yerde kötü ha-va sezdi miydi çekirge gibi baş-ka bir yere atlamanın sembolü haline gelen Gökay'ın jübilesini akıl hastahanesinde yapması pek boşuna değil gibi bana... Sakın, içerde işlerin dışarıdan daha iyi gittiğini sezinlemiş ol-masın?

Hoca — Maşallah, göle çaldığım yoğurt tutmuş!

«Susuz Yaz» filmi mükâfat kazandı. — Gazeteler —

— Bir de «Odunsuz Kış» filmi çevirirseniz başrole hazırım!

Kaç kapılı istersiniz?

Tamamen çıplak göğüslü ma-yolardan sonra, üstü açık elbi-seler de teşhir edilmeğe başlan-dı şimdi Londra mağazalarında...

Ben henüz görmedim ama, bu-radaki gazetelerin yazdığına gö-re, üstü-açık elbiseler giyen bir-kaç hanım gece kulüplerinde boy göstermeye başlamışlar.

Üstü açık elbise modellerin-den önce, hatırlarsınız, sırtı açık elbiseler çıkmıştı... Daha sonra da üstü tamamen kapalı, fakat iki yanından, koltuk altın-dan kalça üstüne kadar açık el-biseler çıktı.

Bu gidişle artık, otomobil ta-rif edermiş gibi, kadınlar için de:

- Üstü-açık...
 - İki-kapılı.. kapalı...
 - Otomatik-açılışlı...
- gibi tâbirler kullanacağız gali-ba!

Tercih meselesi

Cenaze geçerken saygı göster-me diye bir şey vardır bizde... Ne bileyim, yaya durur, vasıta yol verir, kimi şapkasını çıkarır, kimi açık ceketinin önünü ilikler... Velhasıl bir saygı gös-terilir.

Burada ise öyle bir şey yok... Arabada ölü mü geçiyor, diri mi aldırın, istifini bozan yok.

İlk zamanlar yadırgıyordum bu durumu, hattâ ayıptıyordum. Ama, böyleli daha iyi galiba... İngilizler, birbirlerine, son anın-da ayaküstü birkaç dakikalık saygı göstereceklerine, hayat-tayken saygı gösteriliyor!

Yooo...

Bana öyle geliyor ki, yıllardır Amerikalılarla bizler, birçok ke-limelere ayrı mânalar vermişiz.

Meselâ Amerikalıların boyuna «Türkiye, NATO'nun kalesidir» dedikçe, kaleden ne anladıkları şimdi meydana çıktı.

Baksanıza, ne zaman Kıbrıs'a doğru bir iki adım atacak olsak «Yooo, kaleden çıkmak yok» di-yor Amerikalılar.

Aramızdaki iş!

NATO devletleri, hep bir ara-da yaptıkları işlerden ayrı ola-rak, kendi aralarında ikilî işler de yapıyorlar.

Meselâ İngiltere ile Fransa yeni bir uçak yapıyorlar.

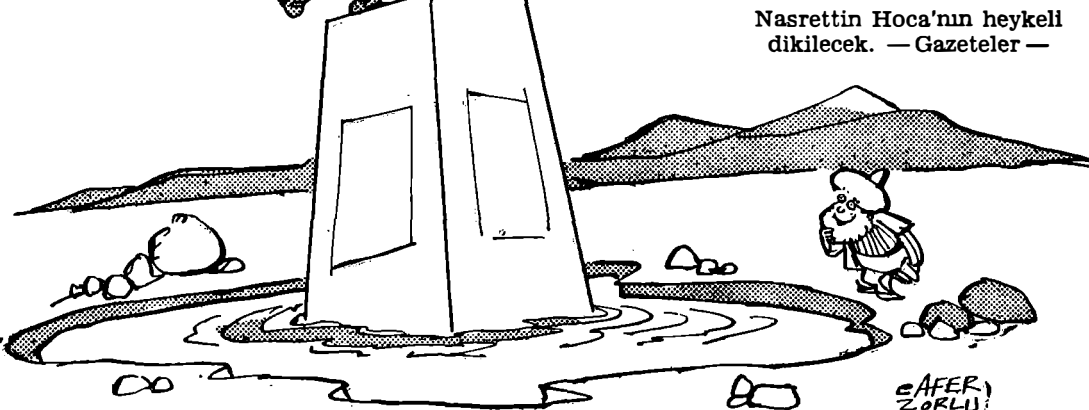
Amerika ile İngiltere yeni bir roket yapıyorlar.

Fransa ile Almanya yeni bir füzesavar top yapıyorlar.

Amerika ile Almanya yeni bir tank yapıyorlar.

Bilmem ama, yakında Yuna-nistanla Türkiye de kendi ara-larında-bir şeyler yapacaklar ga-liba!

Nasrettin Hoca'nın heykeli dikilecek. — Gazeteler —

«AFER ZORLU!»

Medeniyetin Tadı!

Nasıl acep? Ekşi mi?... Tatlı mı?... Buruk mu?...

Dönüşünde sayın Ardıçoğluna soralım: Avrupaya gitmişmiş doğruysa! Avrupa bu, bir kere gideni büyülüyor, efsanenin Orfe'si gibi...

Ne tuhaftır insanlar bizde. Koltuksuz ya Ardıçoğlu şimdi, kimse yediremiyor kendine Avrupa'ya özel olarak salınmasını... Halbuki özel olarak kendi kesesinden salınması daha normal bence... Neydi o tanguru tunguru, görünüşü fiyakalı, gerçeği yıpranmış makam arabalarında, Avrupa yollarının izlerini bilmiyen Bakanlığın bunca senelik emektarı şoför Hasan efendiyi yön bulacağız diye, yol bulacağız diye terletmesi?

Buruklardan biri omuz silkti:

— «Geçen sefer gittiğinde, medeniyetin tadını aldı ya, tabii gider...»

Ey medeniyet denen «tek diş kalmış canavar» - bu günah şairin - tatlı mısın, tuzlu musun, ekşi misin, buruk musun?..

Abiii... Nurettin abi, sen nasıl olsa gidip geliyorsun artık, bizleri de düşün, o tadı azıcık azıcık buralara da getir beraberinde.. Artık hangi dağarcığına sığdırabilirsen!

Lider adayları

İsimler dolaşıyor ortada, bildiğimiz isimler... O isimsiz kahramanı kimse çıkarmağa niyetli değil karşımıza...

A.P. Genel Başkan adaylığına ait isimler!

Lider imal etmek güç...

İsimlerin bir tanesi Rauf Orbay... Kendisine başvurulduğunu söylüyorlar, inanmıyorum, yakıştırmadım... Bu da bir gelenek çünkü: Her parlak politik

teklif gelenekçe evvelâ Rauf Orbaya yapılır otuz senedenberi, o da otuz senedenberi gelenekçe reddeder... Hattâ «hayır»ına öyle sözler ekliyorlar ki, bir tanesini söyleyeyim meselâ:

— «Ben üç partiyi yıkanların zamanında liderliğe kalkmam!..» Hımm, el birliğiyle kaç parti yıkmamız lâzım ki?

Kıymış bu üç partiyi yıkanlar?.. Amma Rauf bey böyle «beyhude» lâkırdılar etmemişti... Ey yakıştıranlar, hiç ol-

mazsa, yakışanı söyletin susanlara!

İkinci aday bir paşa... Ali Fuad Cebesoy... Sebep olarak da diyorlar ki: «Paşadır... Yaşlıdır» Bütün öbürünün bulunduğu savaşlarda o da bulunmuştur! (İşte bakın sebeplerin en ciddisi bu olmalı...)

Görüyorsunuz ki, tam bu bulanık zamanda liderliğe seçilmek için özellikler. Daha alâsı can sağlığı!

Üçüncü lider... O da paşa... Cemal Madanoğlu... Tahminimce, bazı çevrelerin bu yüksek teveccühünden haberi bile yoktur... Zannımca politik biftelik olmak istemez, elâlem onu kıtır kıtır yesin diye, iyi yemesini bilir elâlem, iştahlıdır elâlem! Madanoğlu, eğilimsiz adamdır... Sağsız solsuz her bakımdan!.. Azıcık fazla sağsız solsuz...

Bi'de hanımlar tutuyorlar kendisini: «Ah, bari eli yüzü düzgün bir liderimiz olsun, ne bu?..»

Yalnız söyledim ya, paşanın gözü politik biftelik almıyor... Almasın zaten!.. Bunlar fantezinin, yakıştırmaların döndürdüğü dolaştırdığı adaylar... Asıl aday...

İsimler dolaşıyor ortada, bildiğimiz isimler... Bilmediğimiz isme muhtacız, çook, çook, çook!

Millet gibi tek!

Çok keyifli zamanlarmış mücadelede eski zamanlar!

İskenderin karşısına Dârâ çıkarmış.. Çelik çomak oynayan çıkmamış!

Yıldırımın karşısına Timur çıkarmış.. Tüysüzün biri çıkmamış!

Robespierre'in karşısına, Danton çıkarmış, Vergniaud çıkarmış.

Talleyrand'ın karşısına Metternich çıkarmış...

E keyifli olurmuş «denk»ler arasında mücadele, ölesiye de olsa, başarıya da yenilgiye de uğranılsa...

Onun için, İsmet Paşa'ya yazık, acıdığı oluyor, sempati duyduğum oluyor bazen, çok seyrek te olsa... Çok «tek» kaldı!

O tüy sıkletlerle, ne yapar, ne eder, kılıcını hangi kurallara göre «angaje» eder zevkine varamıyorum, çünkü iş zevksiz zaten!...

Bazen kürsüye çıkar, kıymıklı sesi içimi tırmalar İsmet Paşanın. Ama ondan sonra çıkan her şeyimi tırmalar.. Ve tırmık tırmık bırakır beni!

Onun için İsmet Paşaya seyrek te olsa acıdığı oluyor: Çok tek kaldı... Otuz milyon parmağın göstereceği kadar tek!

İki kadro

Tecrübeli bir dostum, şunu söyletti beni karanlıklardan çıkarmak için:

— «Efendim partilerin bir sadakat kadrosu vardır, bir de ehliyet kadrosu...-Ona göre adam yerleştirdiler!»

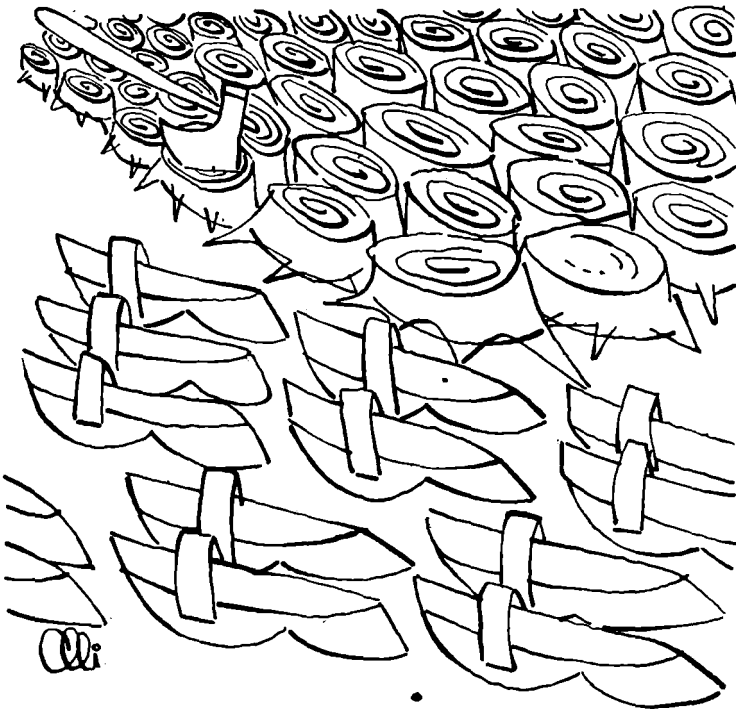
Ah kimsesiz ehliyet, senin sıran hiç mi gelmeyecek?..

Nimet ARZIK

Kırk kişilik bir sınıfta tek öğrenci sınıfı geçti. — Gazeteler —

— İşte okulumuzun harika çocuğu!

Yazısız

Ben de isterim

Kollar ince beller için,
Fırıldaklar yeller için,
Tarak aldık keller için,
Nara yandık eller için,
Reye kalkan eller için:
Her bileğe bir yay lâzım,
Her teklife «Hay hay!» lâzım!

Küstü kahpe talih küstü,
Bu ne kadar şer «Trüstü»?
Musk, tütsü, Nurcu büstü,
Altı saman, sudur üstü,
Bir Makyavel en dürüstü!
Lokomotif ve ray lâzım,
«Arslanlar»a bir pay lâzım!

Şişman, çiroz, balıketi,
Sayma kaçır bereketi!
Nerde reform iskeleti?
Plân bile pek iğreti!
Hatır neymiş Kır mereti!
Esas değil, kalay lâzım,
Sonra halkla alay lâzım!

Büyük delik, küçük yama,
Deve uçup konmaz dama!
Hayranımın tırman cama!
Sır söylenmez her adama..
Pek yüksekte attım ama,
Bana da bir saray lâzım,
Zor istemem kolay lâzım!..

Salâhattin KUTLU

Bir yudum su...

Genç kız, yaz tatilinde bacak-
larım ve hayatımı tehlikeye ko-
yarak, bir dağ oteline yerleşti.
Fakat ikinci günün sabahı kah-
valtıya indiği zaman garsona,
— Doğrusu çok zor oluyor,
dedi. İki gecedir bir bardak su
için giyinip kuşanıp, tâ aşağı ka-
ta iniyorum.

— Aman efendim, dedi garson,
niye yatağın yanındaki zile ba-
sıp çocuğu çağırmyorsunuz?

— Çocuğu mu? O, bana bunun
yangın zili olduğunu söylemişti!

Gidiş - Geliş

Koca, sokağa çıkmaya hazır-
lanan karısına neşeli, neşeli
sordu:

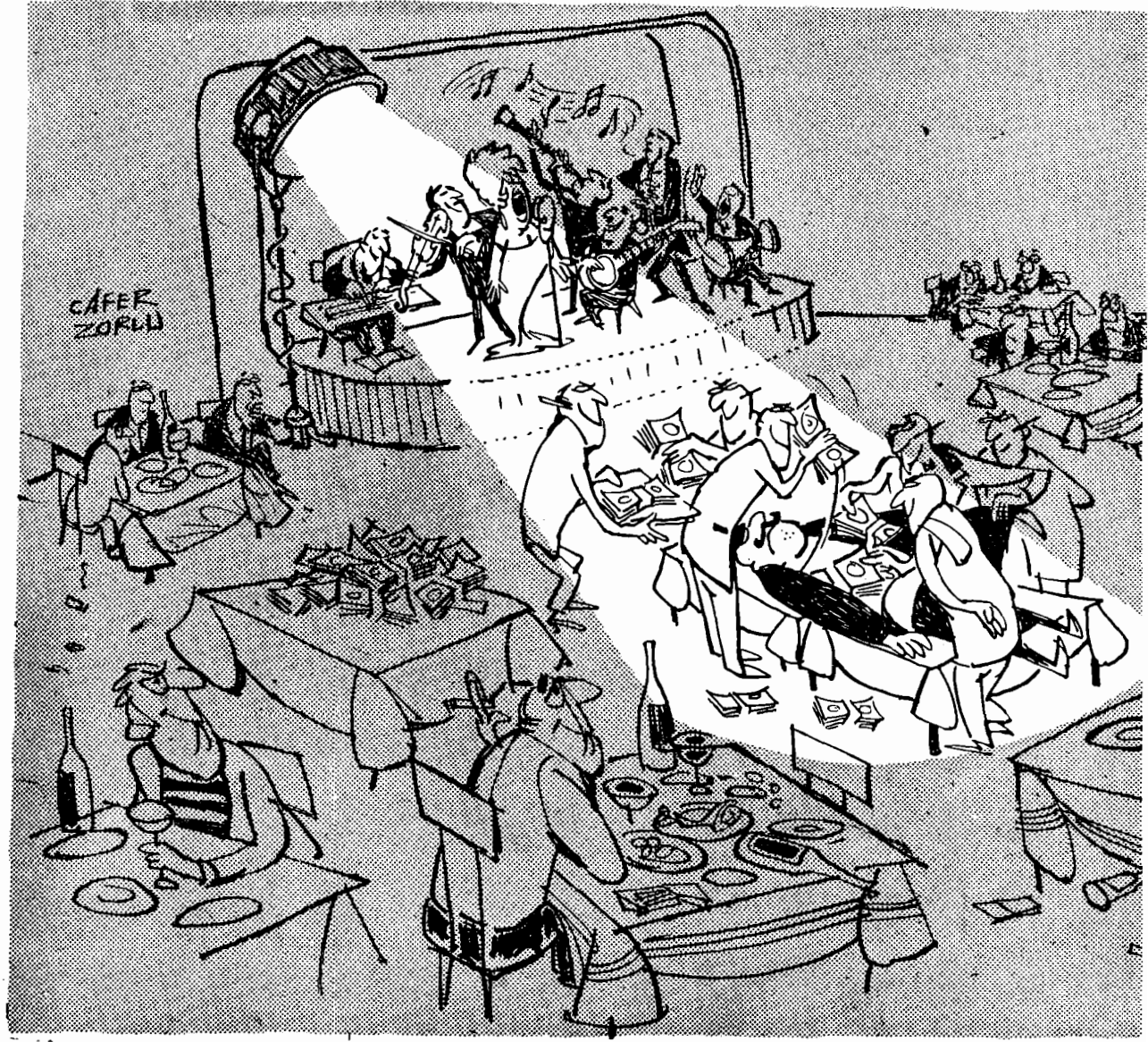
— Nereye böyle karıcığım?
— Annemin evine gidiyorum,
fakat sevinme, döneceğim!

Delikanlı, âşık olduğu genç figüran kızı, stüdyodan çıkarken ya-
kaladı:

— Artık bu gece benimsin, değil mi?
— Olamaz, ben namuslu bir kıyım, hem bugün başım ağrıyor, ya-
rın akşam da provamız var!.

Namuslu kıyım

Müzikle

liyat!

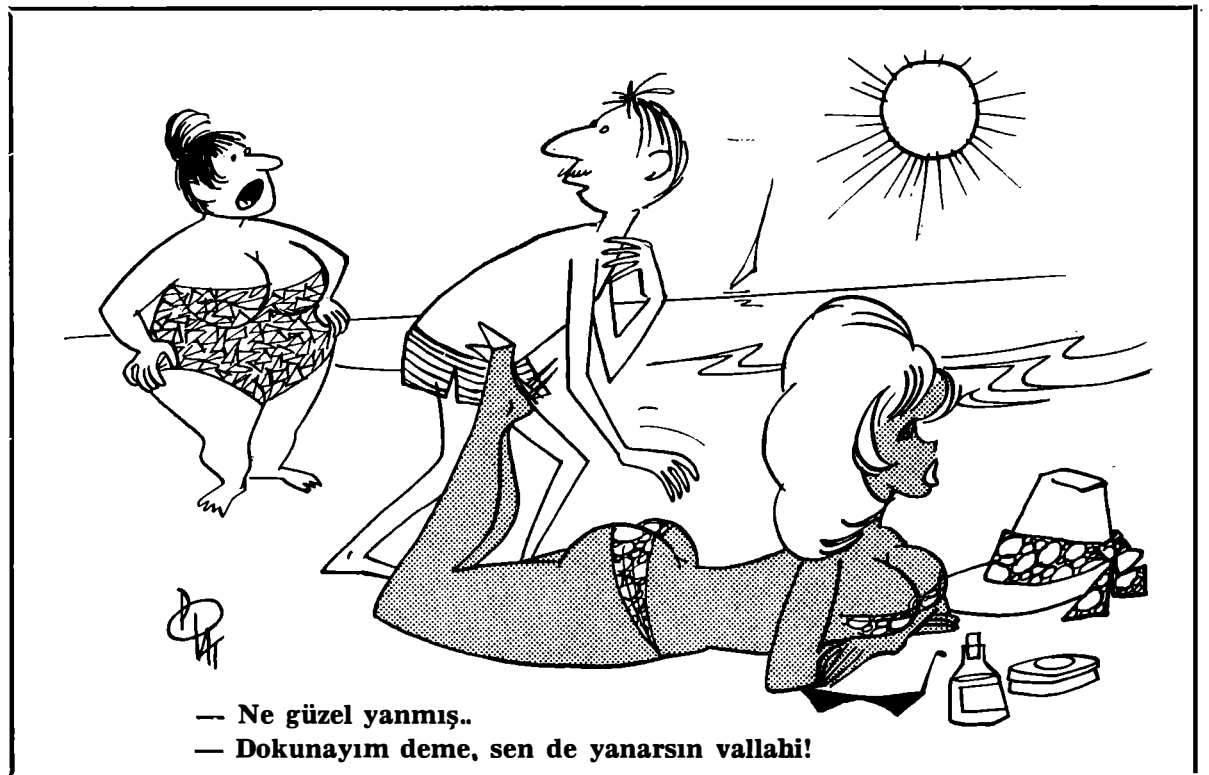
Kadın Bul

Genç adam, dolmuştan inan seksen beşlik ihtiyar kadını kolundan tutarak sordu:

- Sizi evinize kadar götürebilir miyim?
- İhtiyar kadın, kolunu çekti:
- Aman yapmayın, kocam görürse..

kabinede görmeli!..

- Ne güzel yanmış..
- Dokunayım deme, sen de yanarsın vallahi!

Gördükçe

Her yıl bahar geldi mi,
Genç sayarım kendimi.
Gizlesem de derdimi
Sırrım açıklanıyor,
İçim gıcıklanıyor!

Kebap çevirmek için,
Gözler seyirmek için!
Denize girmek için
Karpuz bıçaklanıyor,
İçim gıcıklanıyor!

İpliğim var mekikte,
Dünyam toz pembelikte!
Lâkin âlem tetikte:
Baht ta kancıklanıyor,
İçim gıcıklanıyor!

Kimi kadınlar hurda,
Kimi yeter bir yurda!
Otobüste, vapurda:
Kollar mıcıklanıyor,
İçim gıcıklanıyor!

Yüreğim ezik ezik,
Aşkla oynanmaz Bezik!
Takma inci, bilezik:
Gözüm boncuklanıyor,
İçim gıcıklanıyor!

Yeter safa sürdüğün,
Ötmez artık düdüğün!
Ay başında iki gün:
Cebim harçıklanıyor,
İçim gıcıklanıyor!..

Salâhattin KUTLU

Çiçekler

Aydın, utangaç bir gençti. Sevgilisini ziyarete giderken kocaman bir buket yaptırdı, çekingen bir tavırla genç kıza uzattı. Çiçekleri alan kız sevincini belirtmek için, delikanlının boynuna sarılıp öptü. Fakat çocukcağz oturacağına, kapiya doğru seğırtti. Kız şaşırmıştı. Sordu:

- Seni gücendirecek bir şey mi yaptım, nereye gidiyorsun?
- Delikanlı,
- Yok canım, dedi. Ne gücendirecek...
- Birkaç buket daha yap-tırmaya gidiyorum!

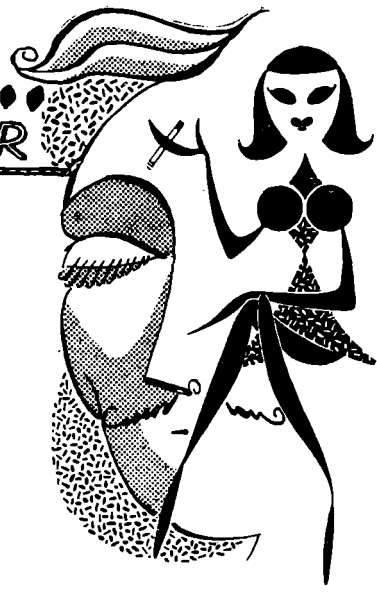
Dul kadınlar

Eski çapkınlardan birine sormuşlar:

- Dul kadınlar arasında en çok teselli bulamayanlar kimlerdir?
- Hemen cevap vermiş:
- Koca bulamayanlar!

Bir kerecik...

Pitigrilli'den çeviren: ADNAN TAHİR

— «Bir sigara?...»
Kaldırımdaki genç adam zaten çok yavaş yürüyordu. Durdu. Üzerinde Kilimangiaro yazılı lüks paketi çıkarıp filtreli bir sigara ikram etti. Sonra da özür diledi:

— «Kusura bakmayın... Sadece iki tane kalmış... İsterseniz ikisini de alabilirsiniz.»

Kadın, sağ elinin tırnakları kurşuniye boyanmış baş ve işaret parmaklarını uzatmıştı:

— «Bir size bir de bana...»
— «Ben son yaktığım sigarayı biraz evvel söndürdüm... İkisini de alabilirsiniz.»

Genç adam elbisesinin bütün ceplerinde kibrit ararken beriki elini çantasına sokmuştu:

— «Lüzum yok... Bende ateş var...»

Böyle söyleyerek çakmağını çıkardı ve çaktı... Sonra da sert bir hareketle kapatarak tekrar çantasına attı.

— «Artist misiniz siz?...»

— «Ressamım...»

— «Belli... Bu ceket sana çok yakışmış... Geçen sene aynı kadifeden bir etekliğim vardı... Meşhur musun?... Sergi açıyor musun?... İyi para alıyor musun tablolarından?...»

— «Müşteri çıkarsa evet...»

— «Birkaç sene evveline kadar ben ressamlara poz vererek hayatımı kazanıyordum... Fakat şimdiki ressamlar hep sıkı ve uzun boylu kadınları tercih ediyor... Ben hiçbir zaman olduğumdan daha uzun boylu olduğumu iddia etmedim... Ama çok daha inceyim tabii... Arzu ediyorsan benimle gelebilirsin... Şurada oturuyorum.»

Çenesiyle, karşı kaldırımdaki isimsiz oteli işaret etmişti. Kapının üzerinde sadece «Otel» kelimesi okunuyordu. Bir sürü kadın toplanmıştı binanın önüne... Teneffüse çıkmış okul talebeleri gibi durmadan konuşuyorlar, kesik kahkahalarla gülüyorlar, bir yandan gelip geçen erkeklerle profesyonel gözlerle bakıyorlardı.

Kadın, biraz evvel yaptığı daveti aynı kelimelerle tekrarladı:

— «Arzu ediyorsan benimle gelebilirsin... Şurada oturuyorum...»

— «Biraz yolsuzum...»

Bunun, bütün itirazları bir hamlede hükümsüz bırakan kesin bir mazeret ve kudretli bir cümle olduğunu tecrübeyle biliyordu ressam.

Kadın pek aldırmaşa benzemiyordu bu lâfa. Dudaklarının ucu ile tebessüm etti:

— «Amma da yaptın?... Günün modasına uygun bir sürü argo varken bu bayat, bu küflü tâbiri de nereden buldun?... Çok köylü, çok eski, çok müzelik bir lâf bu... Görür görmez anlamıştım zaten... Hazır yijicinin birisin sen... Cebinde, anca milyonların içtiği cinsten sigara taşıyan bir delikanlı, sırtını, cömert ve zengin bir babanın aydan aya gönderdiği havalelere dayanmış demektir.»

— «O paketi birisi hediye etti bana...»

— «Öyle ise beni yemeğe götür.»

Ressamın cevap vermesine meydan bırakmaksızın ilâve etmişti:

— «Bu durumda senin beni değil, benim seni yemeğe götürmem daha doğru olacak... Köşede bir lokanta var... Sahibi tanıdık... Tenzilâtlı türifeyi tatbik ediyorlar bana... Haydi gel... Açlıktan midem kazanıyor...»

Genç adamın koluna girmişti... Otelin önünden geçerken müşteri bekleyen arkadaşlarına neşeli bir selâm verdi. Sonra erkeğe biraz daha sokularak mırıldandı:

— «Şu andan itibaren benimki tamamıyla meslek dışı bir davranış... Maksat iş tutmak değil. Sadece sanat... Sen bir sanatkârsın... Ben de sanatkar ruhlu bir insanım... Birbirimizi anlayabiliriz.»

Lokal yalnız sigara dumanı ile değil, yabancı turistlerle, ceplerle, kamyon şoförleriyle ve işsiz durumdaki berber kalfaları ile doluydu. Bu kalabalık arasında ayrıca meşhur bir aktris, biri Paris rehberi diğeri de İncil olmak üzere iki kitaba birden göz gezdiren bir din adamı da vardı. Taşradan mal almağa gelmiş tâcir kılıklı üç dört adam da köşedeki masalardan birine oturmuşlardı. Bunlar, ressamın yanındaki kadına alıcı gözü ile baktılar... Ve birbirlerinden habersiz olarak aynı şeyi düşünmeğe başladılar: «Sipariş listesine eklenmesi gereken mallar arasına böyle bir kadını da almayı ihmal etmemek lâzımdı herhalde...»

Lokantanın sahibi yeni gelenlere yemek listesini bizzat tak-

dim etti. Bir tane kadına bir tane de erkeğe.

— «Güzel bir biftek istiyorum» diye kadın konuştu. «Yanına kızarmış patates kosunlar... Başlangıç için de çiğ jambon ve hiyar salatası... Ya sen?...»

— «Bana da aynı şeyleri getirsinler.»

— «Şaraplardan hangisini tercih edersen Jeanine?...» diye mal sahibi sordu.

— «Bir şişe beyaz sek... Bu genç adam benim misafirim... Hesabı ben göreceğim...»

...

Genç adam Güzel Sanatlar Akademisinde gösterdiği başarılarından ötürü belirli bir şöhre hak kazanmış bulunuyordu zaten. Brest'deki babasının durumu hiç de fena değildi. Oğlunun Paris'te kimseye muhtaç olmaksızın yaşayabilmesi için de lâzımsa yapıyordu. Brest'e dönüp kendi işlerine burnunu sokmağa kalkışmasındı da başkentte aklına eseni yapsındı. Bir sanat adamının ön plâna çıkabilmesi için alabildiğine serbest yaşaması gerekmiyor muydu?... Yaşasındı işte.

Kadın, kaldırımda tanıştığı şu erkeğe hayat hikâyesini anlatmağa lüzum görmemişti. Onun hikâyesi de aynı meslekteki diğer bütün kadınlara ait hikâyelerden farkıydı... Anlatıla anlatıla romantizmini kaybetmiş hazine bir maceraydı bu. Başlangıç, benzer olayların farksız tekrerrüründen ibaretti... Yaşamak için kendini satmak zorunda kalan her kadının başından geçen acı ve tatlı olayları o da yaşamıştı teker teker... Hâlâ da yaşıyordu... Daha ne vakite kadar da yaşıyacaktı kimbilir?... İçinin gizli bir köşesine gömüldüğü namus, zaman zaman baş kaldırdıkça avunmak ve oyalanmak için: «Yarın başka bir gündür» diye mırıldanırdı... Fakat yarınlar da öbür günler de birinin aynı oluyordu daima.

Kaldırımlarda, beraber taban teptiği arkadaşlarından bazısının birer hanımefendi olması için bir yabancıнын koluna takılarak Okyanusu geçmesi kâfi gelmişti... Şimdi onlar Amerika'daydılar. Huzur ve sükûn içinde yaşıyorlardı. Çocukları da olmuştu...

Bu bakımdan o da kendini ümitsizliğe kaptırmış sayılmazdı doğrusu... Daha geçen gün bir falcı ona ne güzel şeyler söylemişti:

— «Deniz aşırı bir memleket görünüyor... Bu memlekette şirin bir yuvaya kavuşacaksın... Bir erkek üstüne titriyor senin... Yedi vakte kadar bütün hayallerin hakikat olacak... Yedi gün mü desem... Yedi hafta mı desem... Yedi ay mı desem?...»

Falcı, «yedi sene mi desem» demeye kıyamamıştı artık... Sevinç gözyaşları döken bir kadını hayal kırıklığına uğratmanın abesliğini idrak edecek kadar makul bir falcıydı.

Salata, krem karamel, meyva, kahve ve iki konyak...

Hangi konyaktan mı?... En iyisinden tabii... En iyi ifade için kadın sağ elinin bütün parmak-

Halit ŞEKERCI

— İki topumuz kaçtı.. Müsaade eder misiniz arayım?.

larını birleştirerek boşluğa doğru uzatmıştı. Lokantanın sahibi anladı. Misafir muteber bir kişiydi...

— «Bana bir dakika müsaade eder misin?... Bir yere telefon etmem lazım... Şimdi geliyorum.»

Kadın kalkmış, kalçalarını çalkalaya çalkalaya uzaklaşmıştı. Ressam lokantanın sahibini çağırdı. Hesabı istedi. Parayı ödedi.

Kadın biraz sonra dönmüş yerine oturuyordu:

— «Bir konyak daha içmez misin?..»

Lokanta sahibini çağırarak ilâve etti:

— «Hesabı lütfen...»

— «Hesap görüldü Jeanine...»

— «Kim gördü?...»

— «Beyefendi...»

Kadının yüzü sapsarı kesilmişti birdenbire. Ayağa kalkarak genç adama bir tokat attı ve çıkıp gitti.

Paris rehberi ile incili aynı anda okur görünerek etrafı inceleyen din adamı hayretler içinde kalmıştı:

— «Sol yanağına bir tokat vururlarsa sağ yanağını da uzatmaktan çekinmeyeceksin...»

Diğer turistler sadece tebesüm ettiler. Buraya gelmeden evvel kaç kişiden duymuş ve dinlemişlerdi. Paris'teki lokallerde turistik cazibenin takviyesi ve buralara daha çok sayıda müşteri celbi için danışıklı dövüşler tertip ediliyordu... Yabancıların mahalli renge ve karakteristik sahnelere ne kadar meraklı olduğu malûmdu.

Bir sene sonra Paris'in başka bir semtinde yine burun buruna geldiler.

— «Hâlâ kızgın mısın bana?...» diye kadın sordu.

— «Ben hayır... Ya sen?...»

— «Ben evet... Sebebinin anla-
mış olman lazım ama ben sana

bir kere daha izah edeyim. Ta başlangıcındaberi erkekler bana her şeyi verdi... Para... az ama olsun. Mücevher... Sahte ama olsun. Nasihat... faydasız ama olsun. Ve daha bir sürü şey: Hastalık, üzüntü, keder, korku. Hor görenler nispetinde müşfik davrananlara da rastladım. Aşkın

her çeşidini biliyorum... Bir duvar dibini kâfi görenler kadar bir ağaç gölgesini tercih edenlerle de düşüp kalktım. Bazıları konfor meraklısıydı... Beni evine götüren evli baskı erkekler bile çıktı karşıma kaç kere. Karısı ve çocuğu içerde uyrken biz hırsızlık yapar gibi

salondaki halıların üstünde aşk yapıyorduk.

«Babam beni evden kovmuştu... Annem tekrar yuvaya dönmem için önümde diz çöküp yalvarıyordu. Sonra bir takım işletmeciler kadınları eline düştüm... Kazancımın yarısından fazlasına sahip çıktılar. Geriye dönüp maziye bakıyorum... Bir ucu mahcubiyette başlayan... Obür ucu hayal kırıklığında biten bir zincir... İşte benim hayatım... O gün seni yemeğe davet ettim... Çok masum bir arzuydu bu... Göğsümde çöreklenen aşaklık duygusundan kurtulmak istiyordum. Daima başkalarının gördüğü hesabı bir defacık olsun benim görmem gururumu okşayacaktı... Kaybettiğim güven hislerine bir an için bile olsa tekrar kavuşabilecektim. Sen kalktın... Bu imkânı merhametsizce aldın elimden... Bir de sanatkar olduğunu söylüyorsun... Sanat adamı demek anlayışlı adam demektir. Ver bana bir sigara...»

Çeviren :

Adnan Tahir

✱

Taksit !

Erkek, karısına:

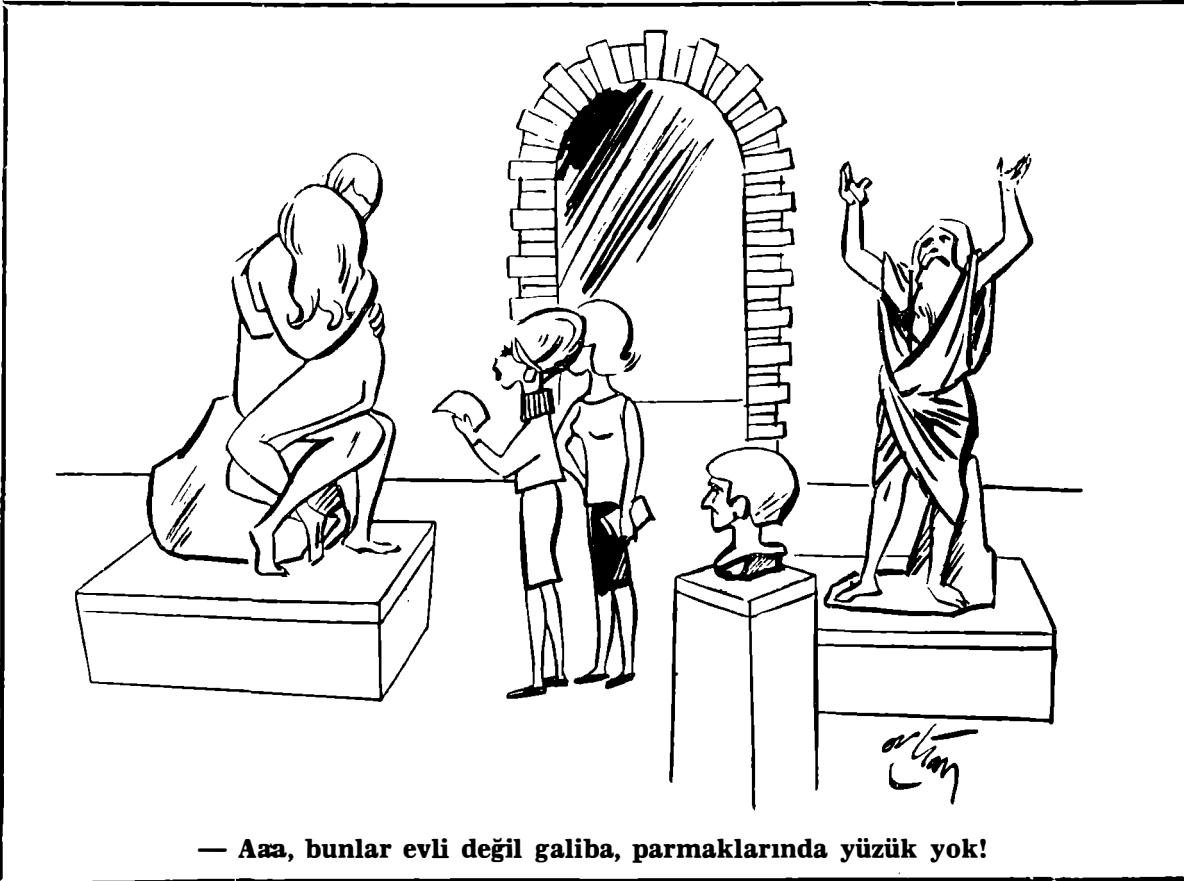
— Baban, hâlâ drahumayı vermedi, hani evlenir, evlenmez ödeyecekti?

— Merak etme hayatım, babam vadettiği parayı parça, parça ödeyecek..

— Fakat ben seninle taksitle evlenmedim ki!..

Nana — Beyhude gelmişim... Ben bunlar kadar soyunamam!...

— Aaa, bunlar evli değil galiba, parmaklarında yüzük yok!

Neden Bosfor Turizm?

Çünkü

Almanya muntazam
hat izni yalnız
— Bosfor Turizm'de —

Ortağı bulunduğu Alman
Devlet Otobüs İşletmele-
ri ile müştereken Avru-
paya haftada 4 sefer im-
kânı yalnız
— Bosfor Turizm'de —

Tuvaletli - Revirli
otobüsler yalnız
— Bosfor Turizm'de —

T. P. A. O. un üstün
kaliteli akaryakıtını
kullanan vasıtalar
— Bosfor Turizm'de —

Bilet Satış Yerleri:

MERKEZ: Taksim Opera yanı
Tel: 48.51.51

ANKARA: Antaş Tel: 12.58.71

İZMİR: Turist Seyahat
Tel: 32553

MÜNİH: Starnberger Ban-
hof Schalterhalle
Tel: 59.32.97

(AK—141)

Evinizdeki
NİŞAN, DÜĞÜN ve AİLE ZİYAFETLERİ
için
KONYALI
daima emrinizdedir.

(AK—143)

İflâs

9 Ki eski tüccar arkadaş kahvede karşılaştılar, lâf işe gelince biri ötekine dert yanmağa başladı;

— Bugünlerde muazzam bir kriz geçiriyorum, vaziye-tim sallantıda...

— Hiç üzülme dedi öteki, hepimizin başından böyle şeyler geçti. Her şey zamanla yoluna girecektir emin ol!... Şehirdeki apartmanınla, sayfiye evin duruyor değil mi?... — Maalesef onları ortakların ağızını kapatmak için sattım.

— Ya, karının iki vizonu ve mücevherler?i...

— Nerde?... Hepsini sattım!...

— İsviçre bankasındaki paralarını da çektiğini iddia edemezsin ya?...

— Ne yazık ki onları da borçlarıma kapattım!...

— Yaa... Vah! Vah! Benim zavallı dostum, öyleyse va-ziyetin tamamen değişti. Sen resmen iflâs etmiş bir adam-sın!.

Viski

Viskisinden ikinci yudumu al-
mağa hazırlanırken camlı kapı
açılır ve bardan içeri asık su-
ratlı karısı girer.

— Merhaba sevgilim! der şaşı-
ran adam bu ne sürpriz?...

— Herif gene ne zıkkımlanı-
yorsun?...

— Viski canım...

Kadın bardağa sarılır, bir yu-
dum alır yüzünü eksitip hemen
tükürür:

— Aman! Ne kötü şey!...

— Gördün mü? der adam sı-
rılarak, her zaman zevküm için
içtiğimi iddia ederdin!...

Zürafa

— Rica ederim kımladama!

Taksit

Adam ruh doktorunun yumu-
şak divanına uzanmış, rahat ra-
hat anlatıyordu:

— Devamlı heyecan ve huzur-
suzluk içindeyim, her telefon
veya kapı zili çaldığında yerim-
den sıçıyorum. Acaba çok mu
mühim doktor bey?...

— Zannettiğiniz kadar değil!.
Karım da sizin durumunuzda.
O da her şeyi taksitle alır...

Liliane, on bir çocuğuna, on-
ları bir gün Paris'e götürüp, hay-
vanat bahçesindeki zürafayı gös-
tereceğine söz vermişti. O gün
geldi çatı. Ama ne yazık ki, Li-
liane ve onbir çocuğu hayvanat
bahçesine geldiklerinde kapı
kapanmak üzereydi. Liliane zü-
rafanın bekçisine yalvardı:

— Ne olur Mösyö, zürafayı
birazcık görelim. Onbir çocu-
ğumla O'nun için altıyüz kilo-
metre yol katettik.

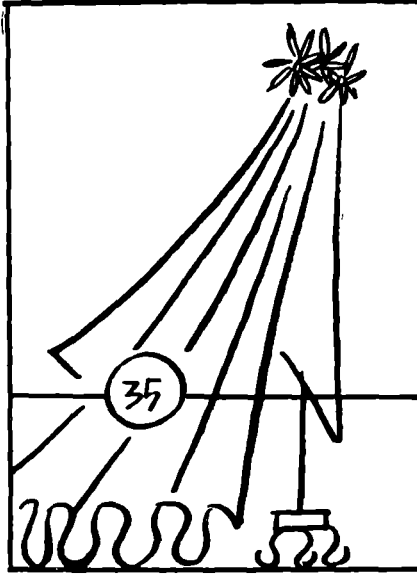
— Ne? dedi şaşırان bekçi, On-
bir çocuk da sizin mi? Maşal-
lah! Şimdi gidip zürafayı geti-
reyim, bunları görsün!

— Poool... Yolda karına rastladım: «Bir piyango bi-
leti alsın, mutlaka kazanacak» dedi!

SATILIK GELİN ESVABI

YAZAN, ADNAN TAHİR
ÇİZEN, TURHAN SELÇUK

MAHMUT'UN MASUM BİR GEVEZELİĞİ YÜZÜNDEN İRFAN'LA PERİHAN ARASINDAKİ DURUMU BİRDENBİRE KAVRAYAN NERMİN FENALIK GEÇİRMİŞ, ANCAK BANKA DOKTORUNUN MÜDAHELESİNDEN SONRA AYILABİLMİŞTİR ...

ŞİZ NERMİN HANIMI ALIN... BİR TAKSİYE
BINDİRİN... HEMEN EVE GÖTÜRÜN...
YATSIN... İSTİRAHAT ETSİN...
BİR DE REÇETE VERİYORUM.

PEKİ EFENDİM... GİDER-
KEN ELZAHANEYE HÂRRAR İLAÇLARI ALIRIZ.

ŞİMDİ DAHA İYİSİNİZ
DEĞİL Mİ? İSTERSENİZ
ŞU CAMI DA AÇAYIM...

BİR ŞEYİM YOK... GEÇTİ...
GAYET İYİYİM... EVE DE
GELDİK ZATEN.

HAYROLA ABLA?... DÖYLE ERKEN-
DEN... BANKA TATİL Mİ
BUGÜN YOKSA?...

YOK CANIM...
BİRAZ BAŞIM
AĞRIYORDU DA ERKEN
ÇIKTIM...

SILAKTAN HEPI-
MİZİN BAŞI AĞRI-
YOR ZATEN.

NESRİN... SEN ABLANIN YA-
TAĞINI AÇIVER. BİRAZ
UZANMA, İSTİRAHAT ET-
MESİ LAZIM.

BENİ ŞAŞIRTIYORSU-
NUZ. ABLAMA BİRŞEY
Mİ OLDU?... AKSİ GİBİ
BABAM DA EVDE YOK...

BİR ŞEY OLMA-
DI EVLADIM.
BAŞIM AĞRI-
YOR DEDİM
YA ...

İLÂÇLARINI TAM VAKTİNDE
VERMEYİ İHMAL ETME OLUR
MU NESRİN?...

TABİİ TABİİ... İKİ SAAT-
TE BİR ÜÇ DAMLA ...
GECE YATARKEN
DE BİR HAP.

SENİ DE YORDUM BURAYA
KADAR NECLÂ... OTUR DA NESRİN
ŞANA SOĞUK BİRŞEY GETİRSİN.

HİÇ OTURMAYAYIM. BANKAYA
DÖNÜP SİZİ SAĞSALIM GETİR-
DİĞİMİ VE İYİ OLDUĞUNUZU
DOKTORA SÖYLEMEM
LAZIM...

SEN BİLİRSİN
YARINAKA-
DAR BİR ŞEYİM
KALMAZ. GÖ-
RÜŞÜRÜZ
İNŞALLAH.

DEVAMI
VAR

BİR MİRASÇI AZİZ NESİN

— 28 —

Ye Allah ye! Ben dün gece denedim.

— Ya bizim yabancı olduğumuz anırlarsa...

— Kim anlıyacak kardeşim... Kız tarafı zanneder ki, biz damat tarafından; damat tarafı da zanneder ki gelinin akrabası... Bunlar daha düğün gecesi, birbirlerinin akrabalarını bilmez, tanımazlar ki... Yiyip içip eğlenmene, gülmene bak...

Hakikaten o gece öyle yaptık. Damatla gelin ilk dansı yaptıkları sonra, sırayla ordakilerin ellerini sıkmaya başladılar. Gelin, davetlileri öpüyordu da... Bizim yanımıza gelince, biz de ellerini sıkıp tebrik ettik, saadetler diledik. Gelin, sol yanındaki kadını öptükten sonra, beni de şap diye yanağımdan öptü, herhalde kocasının akrabalarının dan biri sandı... Damat da, karısının bir akrabası diye öptü beni... Biz iyice öpüştük. Haydi sofraya... Garsonlar vızır vızır doluyor. Ye yiyebildiğin kadar, iç içebildiğin kadar... Kimsenin kimseyi tanıdığı yok, bizi nereden tanıyacaklar.

Derken dans başladı mı efendim! Bizim Şakir... Nasıl? Evet, Eşref diyecektim işte... Bizim Eşref,

— Ben şu karşıkı kızı dansa kaldıracam, sen de birini şavulla, başının çaresine bak! demesiyle fırladı, karşı masadaki kızı kapıp pistte döndürmeye başladı. Ben de sarhoş olmuştum zaten, karşıma çıkan ilk kadının önünde başımı eğdikten sonra, kolumu beline dolayıp piste çıktım. Şişman ve yaşlı bir kadın, terden sırsıklam olmuş, teharet pudrası gibi de kokuyor. Efendim, siz bendeki talihe bakın, gelinin annesini dansa kaldırmamış mıyım! Adettir ya, dans ederken kadına biriki iltifat çakınca, kadın da bana,

— Siz nesi oluyorsunuz? dedi. Ben demek iyice sarhoş olmuştum ki, birden boş bulunup,

— Eniştesi oluyorum... demez miyim?...

Kadın büyük bir şaşkınlıkla,

— Kimin eniştesi? diye haykırdı. Pot kırdığımı anladım ama, nasıl çevirsem lâfı?

— Ben efendim, dedim, karımın kardeşinin eniştesi olurum, karımın kardeşi de gayet tabii olarak benim kayınbiraderim olur yani... Ve kayınbiraderimin ablası da benim karımdır, karımın kardeşinin de ben eniştesi olurum o zaman... Bilmem anlatabildim mi?

Sahi, ben size bunları ne mü-nasebetle anlatıyorum? Lâfı bir yere getirecektim ama ben, neydi kuzum? Ha evet, Sarışın Bebek...

Ne diyordum?.. Ben bir şey diyordum? Tamam, ben lâfı arap saçına çevirince, kadın, hiç bir

şey anlamayan bütün insanlar gibi,

— Anladım, dedi, yani bizim damadın nesi oluyorsunuz?

— Hı hı... Hıh hıh... Ben bir güldüm.

— Çok yakını olurum hanımefendi... Bir içtiğimiz su ayrı gider, o kadar yakın işte...

— Arkadaşı mısınız?

— Arkadaş da deseniz olur, akraba da deseniz olur... Ama akrabadan da, arkadaştan da yakın...

Şu orkestra sussa da kadından bir kurtulsam... Neyse efendim, ben dans esnasında kadını idare ettim... Biz o gece içkisiyle, sazıyla, dansıyla bir güzel eğlendik. Sabaha karşı eve döndük. Şair'in cebi yine pastalarla, böreklerle, âlâ mezelerle dolu... Şakir mi kim? İşte benim İzmirli arkadaşım... Yani, Eşref işte...

Sonra sonra ben de alıştım ya bu yola... Biz her gece bir düğün salonuna dadandık. Sabahlara kadar yiyip içip eğleniyoruz. Vallahi milyonlar o sayfayı süremez. Her gece beş-on yerde nasıl olsa düğün var. Biz en lüks otel, gazino salonlarını

seçiyoruz. Ne kadar zengin düğünü olursa, o kadar tehlikesiz ve emniyetli... En lüksünden yaşamaktayız. Biz bu düğünlerde ahablar, dostlar da edindik. Kimisi evine çağırıyor, gidiyoruz da... Ne bilsinler bizim kim olduğumuzu? Kimisi, gelinin akrabası, kimisi de damadın akrabası sanıyor.

Yalnız bir gece, az kalsın enseleniyorduk. O gece biz içkiyi fazla kaçırmışız. Sabaha karşıydı. Damat yanıma geldi, beni bir kenara çekti,

— Affedersiniz, şu adamı tanıyor musunuz? dedi.

Bir de baktım, bizim Şinasi, şey aman, işte o... Ben pişkinliğe vurup,

— Tanımaz olur muyum, dedim, tabii tanıyorum...

Damat,

— İkidebir Jale'ye sarılıp sarılıp «Allah bahtiyar etsin yavrum» diye şapur şapur öpüyor. Anladık akraba filân ama, bu kadar da olmaz ki canım? dedi.

— Jale kim? diye sormaz mıyım?

Oğlan aval aval suratıma bakiyor,

— Jale canım, karım... dedi.

— Haaa, bizim Jale... E, Jale'yi öper canım, ne var yani bunda? Ben de Jale adında başka bir kadın sandım da bayağı sinirlendim. E artık müsaade et de Jale'yi öpelim delikanlı...

Damadın sırtına, samimiyete getirip bir-iki yumruk indirdikten sonra,

— Yoksa daha ilk geceden karını bizden de mi kıskanıyor-sun? dedim.

— Estağfurullah...

— Daha neler... Amcası da mı öpmiyecek?

Oğlanın suratı allak bullak olup,

— Ne amcası? dedi.

— Eşref amcası... Yani Jale'nin amcası değil canım; bizim Jale'nin babasının amcasının kardeş çocuğunun amcası ne olur? Dolayısıyla Jale'nin de amcası olur, öyle değil mi?

Oğlan benim yüzüme bir zaman baktıktan sonra hızla yürüyüp gitti. İşin sarpa sarıldığını anlayınca, Şadan'ı aramaya başladım. Şadan mı? İşte şey... Hay Allah, Eşref diyecektim... Ara ara yok... Bir de ne bakayım, yine geline yapışmış «Allah mesut etsin yavrummm!» diye kızı öpmüyor mu! Eteğinden çekip gelinden zorla ayırdım,

— Çabuk çıkalım, başımız derde girecek... diye fısıldadım.

Sarhoşluktan dili dolanarak,

— Şu masadan bir şeyler almadan bir yere gidemem... diyor.

— Yahu, ben doldurdum cebimi, yürü!

— Dur, bir şişe de viski alalım...

Ben bunu itekaka zorla çıkardım dışarı. Evet, o gece az kalsın enselenecektik.

Ben ne maksatla anlatıyorum bunları size? Lâfı bir yere getirecektim ama... Haa, öyle ya Sarışın Bebek...

Biz bir gece yine bir düğünde, ama şahane bir düğündü, iki kız kardeşle tanıştık. Tanıştık dersem, neyin nesi olduklarını bildiğimiz yok ya, yalnız sabaha kadar çılgınlar gibi dans ettik. İş yalnız dansla da kalmadı ha... Büyüğü benimle, küçüğü de Şerif'le... Ne dedim ben, Şerif mi, şey diyecektim işte... Kızların büyüğünün ismi Betül... Sarışın Bebek dedikleri oymuş, biz sonradan öğrendik.

"BASIN İLÂN KURUMU"

Genel Müdürlük
Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi No. 1
İstanbul
Telefon : 22 43 84 - 22 43 85
Telgraf Adresi : BASIN KURUMU

SUBELER	DIŞ MUHABİRLER
İstanbul	A.B.D.
Ankara	Almanya (Federal)
İzmir	Almanya
Adana	Avusturya
Bursa	Avustralya
Diyarbakır	Belçika
Erzurum	Bulgaristan
Eskişehir	Cekoslovakya
Konya	Danimarka
Zonguldak	Fransa
	Hollanda
	İngiltere
	İspanya
	İsrail
	İsviçre
	İtalya
	Japonya
	Lübnan
	Macaristan
	Norveç
	Pakistan
	Polonya
	Portekiz
	Romanya
	Yugoslavya
	Yunanistan

(Basın: 11331—142)

(Devamı var)

Dünden BUGÜNE

DERLEYEN: Kudret Sinan

Tarihte Mizah

Hoşnutluk

MİNAS Efendi, gerçi soyca Türk değildi; fakat azınlıkların gerçek anlamı ile Türkleşmiş tipik örneklerinden biriydi. Tatlı sözlü ve hazır cevaptı. Bu yüzden çok sevilir, aranılır, iğneli hicivlerine katlanırdı.

Abdülâziz zamanında bir ara memur maaşlarından sık sık kısıntı yapmak, hükûmetin kötü bir alışkanlığı haline gelmişti. Maliye Nazırı, başı dara girdi mi, bir emir çıkartır; maaşlardan yüzde beşle onbeş oranında kısıntı yaptırırdı. Memurlar, bu durumdan çok üzülür, fakat seslerini çıkaramazlardı. Bu yıllarda Minas Efendi de Şura-yı Devlet'te memurdu. Bir ay başı maaşını alırken yine yüzde onunun kesildiğini görünce artık dayanamadı; arkadaşlarının da ısrarlı teşvikleri ile, soluğu sadrazam Mütercim Rüştü Paşa'nın huzurunda aldı. Bu bitip tükenmez maaş kesintilerinden dertli dertli şikâyetle koyuldu. Sadrazam şaşırılmıştı:

«— Yanlışınız olacak Minas Efendi; dedi. Bu sefer herhangi bir kesinti için benden izin falan istemediler. Maaşlarınızı tam almanız gerekir.»

Sonra zile bastı. Mektupçuyu çağırdı.

«— Yahu beyefendi, yine bir kesinti mi yaptınız? Bu ne demek? Haberim bile yok. Bu nasıl iştir?»

Yollu esip savurdu. Mektupçu, Rüştü Paşa'nın yanına sokuldu. Kulağına eğilip bazı şeyler söyledi. Bunun üzerine sadrazam, çatılmış kaşlarını gevşeterek, Minas Efendiye döndü:

«— Haaa!.. mesele basitmiş Minas Efendi; diye konuyu açıkladı. Merak etmeyin bu sefer kesinti falan yok. Bu seferki yüzde onlar bir kısıntı değil, bir çeşit yardımdır. Biliyorsunuz Üsküdar'da Toptaş'ında bir Timarhane yapılıyor. Onun masrafına katılmak için, bir defaya mahsus olmak üzere, maaşlardan birer miktar alınmış. Mesele bundan ibaret...»

«— Yaa öyle mi Paşa hazretleri? Allah uzun ömürler versin efendim. Doğrusu buna pek sevinдик. Mademki timarhane yapılacak, maaşlarımızdan yüzde on değil ya, yüzde elli bile kesilse memurlardan hiçbirimiz üzülmeyiz, aksine çok çok seviniriz.»

«— Neden Minas Efendi?»

«— Çünkü efendim; bu kesinti, kısıntı, mecburi iane usulleri böyle devam ettikçe nasıl olsa bir gün çileden çıkacağız ve hepimiz toptan oraya gideceğiz de ondan...»

○

Özdeyişlerde mizah :

İnsanları en çok sevenler, hiç şüphesiz, yamyamlardır.

— Cenab Şehabettin —

Güzelik, tabiatın kadınlara ilk verdiği ve ilk geri aldığı bir hediyedir.

— Mere —

— İstanbul'daki yük arabaları ihtiyaca karşı az geliyormuş...
— Elbet, yükünü tutanlar çoğaldı!

EBE — Hayat kapıcısı.

KAZIK — Bir çeşit şeker kamışı.

KABUK — Ağaçların elbisesi.

KISAS — Ceza ödemesi. Örnek: Meselâ ben bir kadını sokakta yakalayıp zorla öptüm. Kısas mı lâzun? O da beni yakalayıp zorla öpsün, ödeşelim.

KORSA — Bir çeşit turunc menegenesi.

KOCA — Devamlı kiracı.

KOKOT — Kazları boğan güzel görünümlü vahşi bir kuş.

KİBİR — Ahmakların gururu.

KİTAP — Düşünce kutusu.

GÖZYAŞI — Gönül nemli.

KESE, KASA — İtibar terazisi.

DİL — Uzaktan vurabilen bir silâh.

MAZİ — Anılar ve hayıflar sandığı.

MÜTTEFİK — Bize ihtiyacı olan.

MÜTTEFİK — İhtiyacımız olduğu zaman gözden kaybolan.

DOĞRU — Bir geometri deyimi.

MUAMMA — Avukat çantnası.

MİLYON — Sadık bir dostla, sağlam bir mideden başka in-

Eski Türk Mizahı

LEHCETÜL HAKAİK Adlı mizahî lügatten seçmeler

— 3 —

sana her şeyi mümkün kulan sıfırlar.

MEME — Haydi oradan yalançı sen de...

MUVAKKAT — Devamlı.

MUMYA — İnsan çirozu.

NADİR — Mantıklı kadın.

NEDAMET — Vicdan hazımsızlığı.

NASİHAT — Körükçüoğlu macunu.

VÂRİS — Avunan kişi.

VASİTA — İş bozucu.

VÂİZ — Sermayesini hiç yemeyen tüccar.

VAHŞİ — Yalnız kendi düşmanını yiyen adam.

YAŞ — Kadınların, saklamaya muktedir olabildikleri tek sır.

YALNIZLIK — Siyah camlı gözlük.

YELPAZE — Fitne maskesi.

TESELLİ — Söz yakısı.

TİMSAH — Tohuma kaçmış keremkele.

CÜR'ET — İyi bir pasaport.

CESARET — Korktuğunu belli etmemek.

CİLVE — İştah açmak için kadınların sunduğu meze.

CÜCE — Büyük adamların yakından görünüşleri.

ÇOK — Ne kadar olsa yine de az olan şey.

HİRS — Yükseltmek için alçalmağ bilebilmek.

HİSSE-İ İNSANİ — Bilinmeyen şey.

HİSSE-İ HAYVANİ — Bilinen şey.

HAYVAN — Habersiz gelen misafir.

DERD — Merhamet öğretmeni.

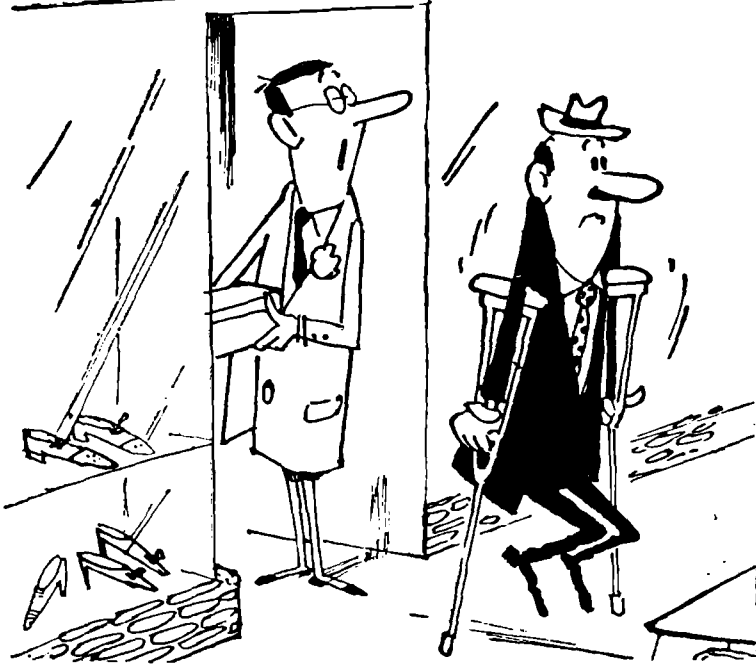
DÂVET — Pusu.

DOST — Bize hizmete hazır sandığımız adam.

DOSTLUK — Gerektiğinde tersine dönen şemsiye.

Dünya Karikatürleri

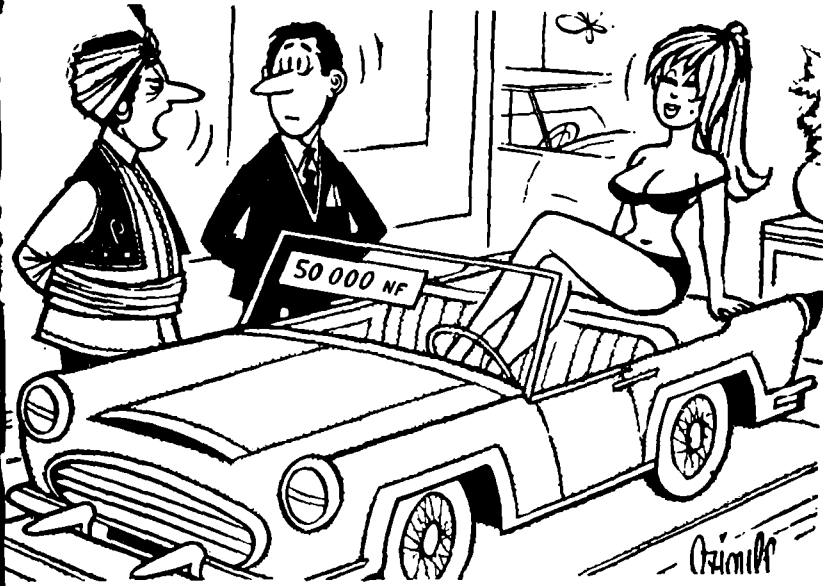
KUNDURACI

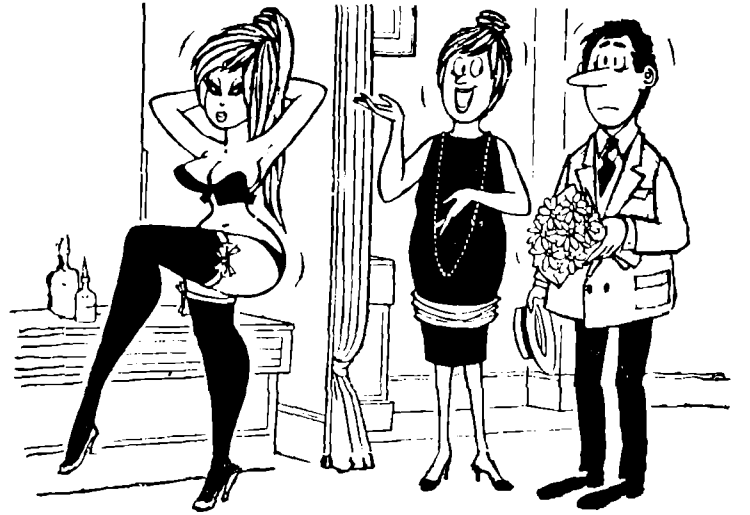
-BİRKAÇ GÜN BÖYLE GİYİN, ALIŞIR SİNİZ!-

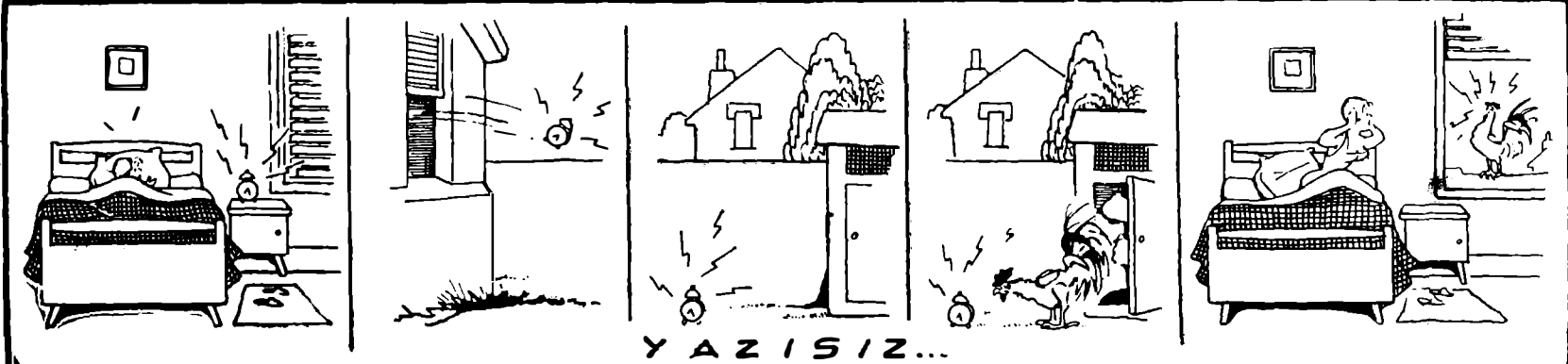
-YİNE Mİ YENİ ELBİSELER? İFLÂS ET-
MEK ÜZERE OLDUĞUMU BİLİYOR MUSUN?
-BEN BİLİYORUM... AMA TERZİ BİLMİYOR!-

-BU FİYATA ARABA DA DAHİL Mİ?

-KIZIM ÇOK FEDAKÂRDIR; NİŞANLISI
ÜNİVERSİTEYİ BİTİRSİN DİYE GECE-
LERİ STRİP-TİZ YAPIYOR!-

YAZISIZ...

**TÜRK KÖYLÜSÜ
ELİNİN EMEĞİ ALNININ TERİ İLE
BİRİKTİRDİĞİN PARANI
KENDİ BANKANA
YATIR**

ZİRAAT BANKASI SENİN EN YAKIN DOSTUNDUR.

**BORCUNU ZAMANINDA ÖDER
TASARRUFLARINI ZİRAAT BANKASINA YATIRIRSAN
HEM KÂRLI ÇIKAR HEM DE İSTİKBALİNDEN EMİN OLABİLİRSİN**

T.C. ZİRAAT BANKASI

René Caille

-AYOL SEN NASIL GEMİCİSİN? BİR GECELİK DALGAYA DAYANAMADIN'.

-SEN BANA "KARPUZU SUYA SALLANDIR, ÇOK LEZZETLİ OLUYOR,, DEMEMİŞ MİYDİN?

YA ZİSİZ...